

PREU PIS · JULIOL / AGOST · 1981 · N.º 10

TERRA

PRESPECTIVES SOBRE
LA FESTA MAJOR

REPORTATGE DE LES
COLONIES

HILARIENCS AL MONT BLANC

festa major

extraordinari 1981

ACLARIMENT

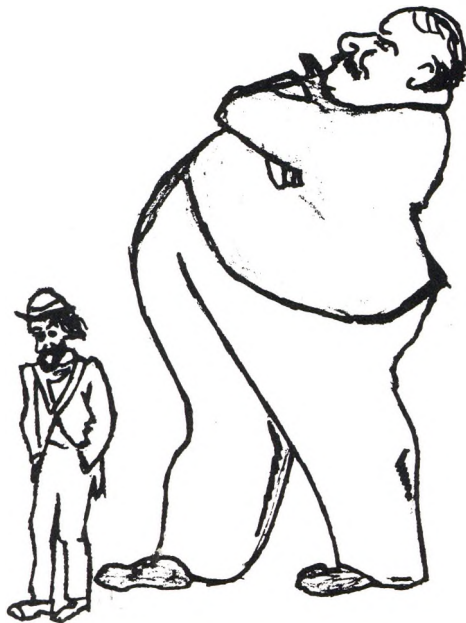
Degut als avisos que ha tingut l'Ajuntament, denúncies a la Magistratura del treball i a la vigilància a que he estat sotmès, em predisposo a aclarir la meva situació laboral a les pàgines d'aquesta revista.

Poso en coneixement a la persona que li pugui interessar, que, com podrà comprovar, estic legalitzat per a poder treballar, doncs seguidament publico la meva llicència fiscal.

També publico la carta que us va ser tramesa a tots els treballadors de l'empresa on treballàvem, denegant-nos el carnet d'atur, car l'Empresa ens va donar de baixa de la Seguretat Social abans de plegar de treballar.

Com podran comprovar, aquesta persona o persones que m'han enviat els inspectors, mai he estat al marge de la llei, que poden estar tranquils que, crec, un home sol treballant poc mal els hi pot fer.

CESAR

LICENCIA FISCAL DE ACTIVIDADES INDUSTRIALES

Documentos que deben exhibirse a la presentación de las declaraciones
Decreto Nacional de Muestreo (Participación)
Tarjetas de "Clasificación de Actividades" (Industria)
Formas de Contabilidad de Obras Públicas (Transporte).

DECLARACION DE ALTA

280	Delegación de Hacienda o Administración	Ejército	Zona	3701319	Núm. Administración
	GIRONA --	1.981.--		A	
DECLARANTE	Apellidos y nombre o razón social		D.N.I. o C.I.F.		Tributaria
	LAHOZ QUIJERA -- Cesar --		40.244.467		
	Domicilio Fiscal		Municipio		Provincia
	C/ Costa nº 3		SAN HILARI SACALM		Gerona --
Apellidos, nombre y localización del responsable. Título de la representación y D.N.I.					

Tesorería de Hacienda

CARTA DE PAGO

Actividad o grupo	EPIGRAFE	Fecha de inscripción
Obras de albañilería con presupuesto inferior a 2.500.000.--Ptas.--	6.136-A	29-1-1.981
Declarante de la actividad		Municipio
C/ Costa nº 3		SAN HILARI SACALM --
Economico tributario		
6 Operarias cesa máxime --		
Justificación de la inscripción por (domicilio) Epigrafe		
Cada Tesoro		
Aut. Linea		
Fecha que produce la inscripción Epigrafe		
Aut. Linea		
Lo enmarcado con línea más intensa A CUMPLIMENTAR POR LA ADMINISTRACION		
DOMICILIO FISCAL		
DOMICILIO TRIBUTARIO		
ALTA		
DOMIFICAC		
C.V. CARPA		
MATICULA		
C.V. CARPA		
MATICULA		
C.V. CARPA		
MATICULA		
Fecha y firma del funcionario		
3-2-81		
Cuota referida al periodo de actividad		
01		
Recargos Locales		
02		
03		
04		
05		
06		
07		
Total deuda Tributaria		
427.--		

ESTE DOCUMENTO NO SUFRE EFECTO si no figura la diligencia del ingreso con la fecha, el número, el concepto y el importe del mismo, estampados por la máquina registradora de Caja.

INSTITUTO NACIONAL DE LA SEGURIDAD SOCIAL
DIRECCION PROVINCIAL GERONA

17/75545-13

PRESTACIONES	22022 15.681
Notificación acuerdo	
JJ/apv	
SAN IIIA	

Sr. Dn.
CESAR LAHOZ QUIJERA
Calle Costa, 3
SAN HILARIO SACALM

En relación a la petición de prestaciones del Seguro de Desempleo formulada por Vd. en solicitud recibida el 24 de diciembre de 1.980, esta Dirección Provincial ha dictado el siguiente

ACUERDO

Denegar a Dn. CESAR LAHOZ QUIJERA el subsidio de desempleo solicitado el 5 de diciembre de 1.980 con motivo de su baja laboral ocurrida el 26 de noviembre de 1.980, por haber efectuado su inscripción como parado en el I.N.E.M. el 5 de diciembre de 1.980, transcurridos más de ocho días desde el cese, conforme a lo dispuesto en el art. 23 de la O.M. de 5 de mayo de 1.967, modificado por la de 31 de octubre de 1.975, y reiterado en el art. 21.1.c, de la Ley 51/1.980 de 8 de octubre, Básica de Empleo. Tal plazo es de caducidad a todos los efectos, según reiterada jurisprudencia del Tribunal Central de Trabajo, de la que cabe citar, entre otras, las sentencias de 4 de julio y 11 de diciembre de 1.974, la de 13 de junio de 1.978, y la de 8 de enero de 1.980.

Contra este acuerdo, conforme a lo previsto en los arts. 5º y 63 del Texto Refundido de la Ley de Procedimiento Laboral, aprobado por Decreto 2.381/1973, de 17 de agosto, podrá interponer reclamación por escrito ante esta Dirección Provincial, expusivo de las razones de hecho y fundamentos de derecho en que se base lo pedido, dentro de los treinta días siguientes al de su notificación, acompañando cuantos avisos de quince cuarenta a su notificación, y notificados que lo haya sido la denegación total o parcial de dicha reclamación, una vez transcurridos cuarenta y cinco días de su presentación sin haberse acordado, en cuyo caso deberá entenderse denegada por silencio administrativo, en forma de treinta días, ante la Magistratura de Trabajo correspondiente. Dicha demanda habrá de ser fundamentada en los mismos hechos y motivos en el expediente administrativo, (art. 120 del Texto Refundido), y a ella deberá acompañarse, en todo caso, el justificante de haberse interpuesto la reclamación previa a que antes se hizo referencia.

Días quince a Vd.

De ayer y de hoy

¿JA DEMOCRACIA ANDARA

UN PASO MAS?

Con la victoria de los socialistas y de los demócratas franceses en las elecciones del 21 del pasado Junio se puede esperar que la democracia andará un paso más; hay que esperar que se abrirá un proceso de realidades sociales, cual trampolín que lanza la dinámica de un futuro hacia una nueva convivencia, si el programa que han sido elegidos no pasa a ser letra muerta como ocurre casi siempre con las promesas para conquistar el electorado.

Mucha de la responsabilidad que recae sobre el Partido Socialista Francés debido al triunfo y al compromiso histórico que encierran sus promesas ante su pueblo y ante la esperanza de los pueblos oprimidos por representar el símbolo de la justicia en este momento crucial de crisis humana.

Sin duda hay que esperar. La esperanza es la savia del ideal que nunca muere. El P.S.F. tiene la capacidad y el poder. El equipo de hombres y mujeres que son capaces de poner el vehículo sobre raíles y con la mayoría absoluta que cuenta en la Asamblea Parlamentaria puede poner en marcha el tren de las reformas sociales y morales, que paso a paso, de estación en estación, vadeando obstáculos puede atravesar el obscurantismo que encierra los horizontes de una nueva armonía social.

Está en su mano. Son

270 escaños aproximadamente propios, sin contar unos 18 de los aparentados, sobre 491 que cuenta la Asamblea Parlamentaria lo que le da durante cinco años una seguridad de maniobra política y sociológica para realizar las reformas factibles que exige la economía dentro de los Derechos y Deberes del Hombre, cuanto más al poder prescindir del veto de los 44 diputados comunistas, no siempre seguros debido a la táctica disyuntiva de los partidos comunistas engendrados por la Tercera Internacional.

Los primeros pasos que ha dado el gobierno Mauroy dan confianza. Ya el presidente Mitterrand precisó bien la orientación de su política fundamental al contestar sin tapujos al vice-presidente norteamericano...: "La política interna de Francia sólo concierne a Francia..." al responder el por qué había puesto cuatro ministros comunistas en el gobierno, cuando no tenía necesidad, además del agravante de ser la primera nación potente de Occidente en dar puestos a los discípulos del bloque del Este.

Bien respondido a mi parecer. Estoy de acuerdo y sociológicamente lo considero necesario en el contexto actual de unos puestos ministeriales de responsabilidad a los comunistas a pesar del papel sucio que han venido practicando en el campo democrático. Son varios factores los que aconsejan y, en particular, hay tres primordiales:

PRIMERO. El P.C.F., ex-

cepto sus cuadros que viven del engranaje burocrático del partido, está compuesto de trabajadores y en el fondo de ellos quieren la justicia y la libertad. Por lo cual son dignos de tener una representación en el gobierno. Cuanto más, que como un dolo hombre, la base del partido ha votado por ese cambio, con la pertinencia, que los más están en desacuerdo con el proceder de sus jefes. La derrota de Marchais y de su equipo con el 25% de pérdida de su electorado, explica la razón del descontento y la censura de la táctica antidemocrática del PC.

SEGUNDO. Era de pura necesidad que saliera un gobierno fuerte y que dijera !NO! a los americanos y a los rusos. El gobierno actual de Francia lo ha hecho y en voz alta. !Qué los demás pueblos temen su responsabilidad!. Hay que terminar con el despotismo, hermanadas en la realidad de los hechos, pues son ellas las responsables de las guerras y tensión de inestabilidad por influencias y ayudas interpuestas cuando cada una pregonaba el crimen de la otra mientras se apoderan de la inde-

(ve de la pàg. 3)

Festival d'Arbúcies

Som una nació

pendencias de las naciones, siendo víctimas las unas en nombre del comunismo y las otras en nombre del imperio capitalista. TERCERO. Cada día más, los poderes públicos deben controlar y propulsar, directa o indirectamente, la economía del país, sea en el campo bolchevique llamado comunista, sea en el campo del capital privado. Que en sí, los gobiernos son agentes de primer orden para acumular riquezas al estado burocrático del Este, y, en occidente, enriquece más al rico, que, cuanto más tiene, más el estado está a su servicio. ¡He apuñ la política ejercida hasta ahora por las tendencias en el poder, de derechas o de izquierdas sin excepción. Pero parece que no es la voluntad de seguir esta rutina por los demócratas que ocupan el poder en Francia. Sin embargo hay que esperar los resultados en preparación: De esta descentralización administrativa de poder y gestión hasta las comunidades locales para responsabilizar al ciudadano, barniz de un federalismo pimargallista que pretende atacar el cáncer de la sociedad: la burocracia administrativa y el monopolio del dinero. Eso es el fondo del trabajo que está haciendo el gobierno no Mauroy.

¿La democracia andará un paso más?. Es posible si los trabajadores y los amantes de la justicia y de la libertad ayudamos a esta evolución que es una Revolución si los socialistas i demócratas franceses realizan sus promesas. Anton RUTLLAN

A primers de juliol va tenir lloc un recital de música rock, folk i jazz al poble veí d'Arbúcies. Estava organitzat per uns quans joves arbuciencs que, jugant-se la pell, van afrontar l'alt pressupost amb confiança, però el festival va ser un total fracàs econòmic, i quedaren els quatre organitzadors agafats fins el coll.

Però realment la cosa no acaba ací, el més llastimós és la reacció de part del poble d'Arbúcies que amb excuses inversemblants va posar tots els entrebancs possibles a la realització del recital (sempre hi ha qui està disposat a defensar la pàtria i la moral social com a autèntics salvadors). Malgrat totes les travetes l'organització va tirar endavant i la crispació va arribar a tals extrems que van haver-hi diferents amenaces de bomba. El dia del festival hi havia més gent fora que dins del recinte del camp de futbol, però no perquè no tinguessin peles per entrar o per escoltar la música des de fora, sinó per a veure què passava i poder-ho explicar a les amistats com a bon teme de conversa després.

Si diem això és dona mostra d'una psicologia molt particular dels pobles de l'interior davant qualsevol tipus de fet cultural; ja siguin aplecs, recitals, teatre, cinema o exposicions en que el ciutadà s'hi gira d'esquena, quan no hi pos en obstacles amb total hipocresia. TERRA va estar a l'altura del moment fent un especial dedicat íntegrament a aquest festival d'Arbúcies i que us adjuntem amb el que ara teniu a les mans. La por i la ignorància són els pitjors amics de la cultura.

Gràcies companys pel vostre esforç.

Estem en un temps de aprofundiment i retrobament de la nostra identitat nacional. Després de diversos fets clarament provocadors, essent-ne el millor exponent el "manifiesto de los 2300 marginados idiscriminados intelectuales", el poble català ha començat a reaccionar de manera contundent aplegant a més de 80.000 nacionalistes el dia de Sant Joan al Camp del Barça.

Cal reafirmar la nostra raó de ser i la voluntat de seguir sent cada dia i en cada moment, escrivint, llegint, parlant, signant i conversant en català, i intentant una vegada més ser compresos pels nostres veïns de la resta d'Espanya, i que comprenguin tots els botiflers que el cant d'un poble no es fa callar amb "decretos" i trampes.

També és necessari reafirmar la unitat de la llengua i la cultura dels PAISOS CATALANS, i això no és discriminació. La cultura mai no ha de separar els pobles per poca voluntat d'entesa que es pretengui, sinó al contrari, les cultures en posar-se en contacte sempre s'enriqueixen, però per a fer aquest trasvassament cultural primer cal tenir una cultura consolidada. Per tot el que s'ha dit, no es pot deixar passar la Diada d'enguany sense que sigui una altra data destacada del catalanisme i fins i tot cal anar més lluny en els propòsits i en els fets.

Per això, malgrat no tenir un estat propi i independent podem dir ben alt i sense embuts: SOM UNA NACIÓ AHIR; AVUI; DEMÀ I... SEMPRE !!! Per més que des de Madrid se'ns digui que de NACIÓN solament ni hi ha UNA; GRANDE i LIBRE.

Ja tenim divorci

Per fi una de les lleis més discutides ha estat aprovada al Congrés dels Diputats. És una llei avançada gràcies al trencament del partit del govern. La llei reflecteix fidelment l'aconfessionalitat de l'Estat expressat ja a la Constitució de 1978 i en el vigent concordat.

El divorci mai no serà una solució feliç, però sí una sortida legal a una situació de fet en què les persones no poden entendre's i la possibilitat de poder refer de nou les seves vides sentimentals.

Camps d'estiu i colònies

Avui estem en moments de replantejament global del món i de les bases sobre les que es manté. Un punt delicat i de especial especial importància és el que fa referència a les noves generacions, és a dir, als infants i la seva integració a una societat cada cop feta més a mida de les persones grans. Dins de aquest apartat hi ha el tema de com enfocar les vacances dels nens i joves després d'un esgotador curs escolar, amb més o menys car basses.

Ací és on té entrada la possibilitat de portar els fills a campaments juvenils on tindran una vivència totalment diferent a la familiar en que el nen o nena haurà d'integrar-se en un grup de companys de la seva mateixa edat per a portar una vida en comú. Aprendran els principis bàsics que regeixen la vida humana en societat, en participar-hi activament i fins i tot podran fixar les seves normes de convivència (horari, treballs, obligacions i deures). Sí senyor, és una molt bona alternativa per a passar les vacances contra el que molts poden pensar.

sumari

nº 17

Portada: Pere Sole iibert

Bústia.....	2,3,4
Editorial.....	4,5
Tema del mes.....	6,7,8
Terra informa.....	9
Publicitat.....	10

Especial Festa Major.....11 al 22

Indesinenter, Escriptors catalans..	23
Normalitzem el català, Parlem bé i Escriptors catalans.....	24
Reportatge.....	25
Sabien que.....	26,27
Entrevista.....	28,29
Tot recordant.....	30,31,32
Entreteniments.....	33
Agenda.....	34,35
Esports.....	36,37,38,39
Publicitat.....	40

"Som una nació"

En aquest número, com haureu pogut veure, no es publica la segona part de l'informe "Som una nació". Aquest fet ve donat per la manca d'espai. No obstant, el proper número continuarem la publicació d'aquest informe.

"Un duro nels venedors"

Degut a la realització d'un número extraordinari, ens veiem obligats a augmentar el preu de la revista a 90 ptes, de les quals, cinc, van destinades al venedor. Aquest eventual augment, però, no afectarà al subscriptor.

TERRA no es responsabilitza necessàriament de l'opinió que expressin els articles signats.

LES COLÒNIES, UN

Cada estiu ens visiten uns patufets que, com si fossin formigues, van pels carrers un darrera l'altre, cantant i corrent. Vénen d'altres indrets per a gaudir dels racons i raconets que hi ha pels voltants de Sant Hilari, aprofitant que tenen vacances acompanyats de gent jove -en molts casos no gaire més grans que ells-. Fent una semblança són com les orenetes que anuncien la primavera, però en aquest cas l'estiu; quan ells arriben ja fa bon temps; després d'ells van arribant els estiuencs particulars, que creen un moviment i un enrenou desconegut la resta de l'any a Sant Hilari.

Són les COLONIES.

Per: JORDI DOU

Al "Camp de la mandra"

Ara li toca el torn a un grup de jovent que com molts d'altres, de cidesixen passar l'estiu a les Colònies, uns es troben escampats per les rodalies, aquests en concret, es troben instal·lats a les Escoles Nacionals.

Vénen durant vint dies el mes de juliol i vint més durant el mes d'agost: cal dir també que és la primera vegada que la Conselleria de Ensenyament de la Generalitat de Catalunya organitza aquestes Colònies, fins ara havia estat el Ministeri d'Educació i Ciència el qui portava a terme tota aquesta tasca.

Al trobar-nos davant un organ institucional comporta una organització rigurosa i complexa, encara que no essencialment.

El nombre de mainada és superior a anys anteriors compostat per 115 nens i nenes, tant en el mes de juliol com en el d'agost, amb edats compreses entre els 8 i 13 anys, sota la supervisió de 14 monitors tots ells molt

joves (només cal esmentar que qui és responsable del grup té solament 24 anys).

Els infants vénen tots de les comarques gironines, n'hi ha de la costa i també de la muntanya, essent, però, el criteri general que la canalla que vénen a les Colònies a Sant Hilari són de la osta pel canvi d'ambient i clima que representa.

La selecció es fa per convocatori oberta a les escoles podent inscriure-hi les places que es desitgi. En el moment de la inscripció, els pares han de pagar una quota determinada, que servirà per a constituir el pressupost definitiu del qual, els monitors, en tincran per pagar les despeses fixes (aliments, serveis, cuinera, infermera, ...) i també tots els imprevistos que puguin sortir (accidents, desperfectes, ...).

L'objectiu que volen aconseguir tot l'equip de monitors és posar en contacte als nanos amb la natura i, conèixer millor la zona on

es troben durant els dies que passen a la Colònia, si bé, però, com ells manifesten volen ensenyar divertint i, juntament amb les activitats educatives que es fan es porta a terme d'una manera i atractiva per la mainada. Entre les visites culturals que s'han fet, cal destacar la visita al Museu de les Guillerries de gran interès pels "nanos", aquest també és un pas per a portar a terme el seu objectiu: conèixer el lloc que els envolta.

Són els mateixos pares els qui acompanyen i vénen a cercar a la mainada i durant l'estada a la Colònia els monitors aconsellen als pares que no visitin als seus fills, encara que poden trucar per telèfon durant unes hores al dia a la Colònia i parlar amb els seus fills.

Tot l'equip té una especial cura d'evitar que els infants s'avorreixin i tinguin enyorança de casa seva, per tot això intenten tenir totes les hores del

ESTIUEIG DIFERENT

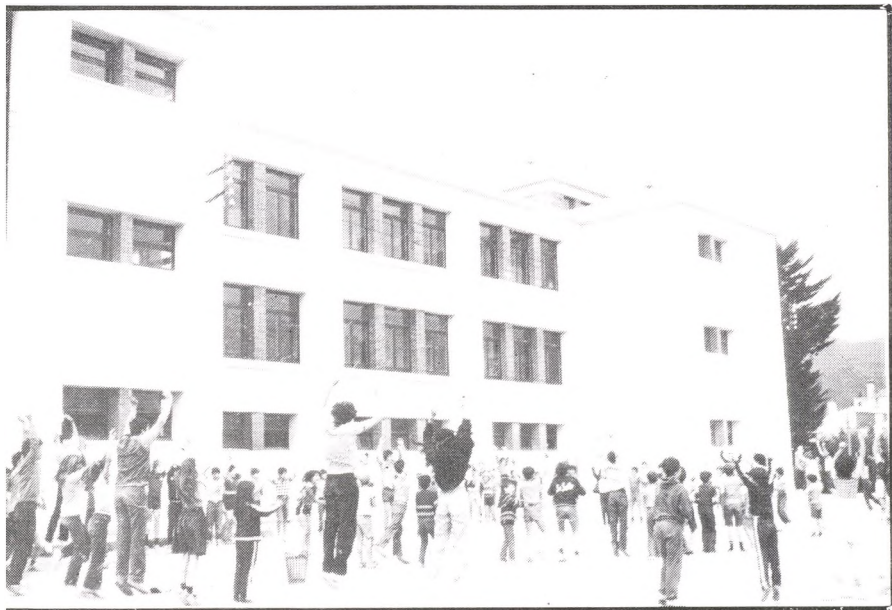

foto Amadeo

dia ocupades amb alguna activitat.

Amb tot això es persegueix aconseguir un ambient relaxant i de confraternització. L'estada s'organitza mitjançant un horari que influenciat per alguns factors pot ésser inamovible, però, té quatre punts bàsics que no es canvien: els quatre àpats del dia.

Les activitats que es porten a terme són de tot tipus: n'hi ha d'esportives i excursions, passant per concursos, i fins i tot tre-

balls manuals.

Per acabar el cap dels monitors em diu que l'acollida del poble de Sant Hilari a les Colònies ha estat molt bona, no havent cap problema amb els hilariencs, tot el contrari, són molts els qui els donaren la venguda. Cal resaltar la molt bona impressió que va donar a les famílies el lloc on es troben emplaçades les Colònies per l'espai i les instal·lacions que té, les quals coses, de segur són imprescindibles

per a disfrutar.

Per cloure vull dir que aquest és un aspecte del poble en l'estiu que desconecem totalment i, dir que m'ha sorprès l'esforç que un grup de joves fa per poder venir un mes ací amb la mainada i també sobre el bon ambient que es respira entre els monitors i la canalla. És realment una experiència que cal potenciar encara més com una alternativa vàlida a la vida que durant la resta de l'any tothom està pels seus problemes i cal conviure amb l'altre gent i passar uns dies disfrutant i que a la vegada aprenem dels damés.

Una anècdota pot servir de cloenda i a la vegada resumeix tot el dit, a les Colònies es disposen d'un televisor, però encara no hi ha hagut cap nen o nena que hagi demanat per veure-la. Molts pares potser es preguntaran, com és possible això si a casa no se n'aparten ni un moment?. Doncs la resposta està en que la mainada no s'avorreix i aconseguen allò que no troben potser durant la resta de l'any: disfrutar i conviure.

Als "Campaments"

Fruit d'un conveni entre l'Ajuntament de Barcelona i el de Sant Hilari fa una dos anys, el terreny conegut com "Els Campaments", que havien estat incautats per la "secció femenina", des que era i és propietari l'Ajuntament barceloní, la seva utilització és repartida entre els dos ajuntaments. Així, doncs, a l'hivern l'Ajun-

tament de Sant Hilari ho fa servir per instal·lar-hi la formació professional en els pavellons, i a l'estiu, en canvi, està a disposició de l'Ajuntament de Barcelona que ho dedica a organitzar escoles d'estiu i campaments pels infants de la capital.

Va ser així com vaig tenir un canvi d'impressions

(ve de la pàg. 7)

amb els monitors que durant el mes de juliol han estat en els campaments. El primer que destaca és el fet que tots vesteixen samarretes grogues; el primer que et diuen és que part dels monitors i la totalitat dels nens que estan als campaments són fills de bombers de l'Ajuntament de Barcelona i alguns dels monitors ja pertanyen al cos de bombers.

Ja fa tres estius que vénen a passar un mes amb nosaltres, és a dir, ja venen abans de fer-se l'acord entre els dos ajuntaments. En total són 14 monitors que s'han d'encarregar dels dos grups -un de mainada i un altre de joves- que vénen repartits en dues quinzenes, la primera pels més petits i la segona pels grans.

La tria dels qui vénen es fa a través d'activitats que es realitzen durant el any en el cos de bombers (rifes, concursos, ...). Mitjançant unes quotes accedeixen a la quinzena d'estada a campaments fora de Barcelona. Això significa que els nois i noies no estan junts solament durant aquestes vacances, ni de bon tros, sinó que, al llarg de l'any, la major part dels nens ja comparteixen activitats que s'organitzen en el mateix cos de bombers, que són sobretot esportives i, com ells mateixos comenten, l'esport on més destaquen és el voleibol.

Així és com la Conselleria de Joventut de l'Ajuntament de Barcelona destina durant el mes de juliol els seus campaments de St. Hilari al parc de bombers, per a que els seus fills puguin passar-ho bé i fugir de la ciutat per un curt espai de temps.

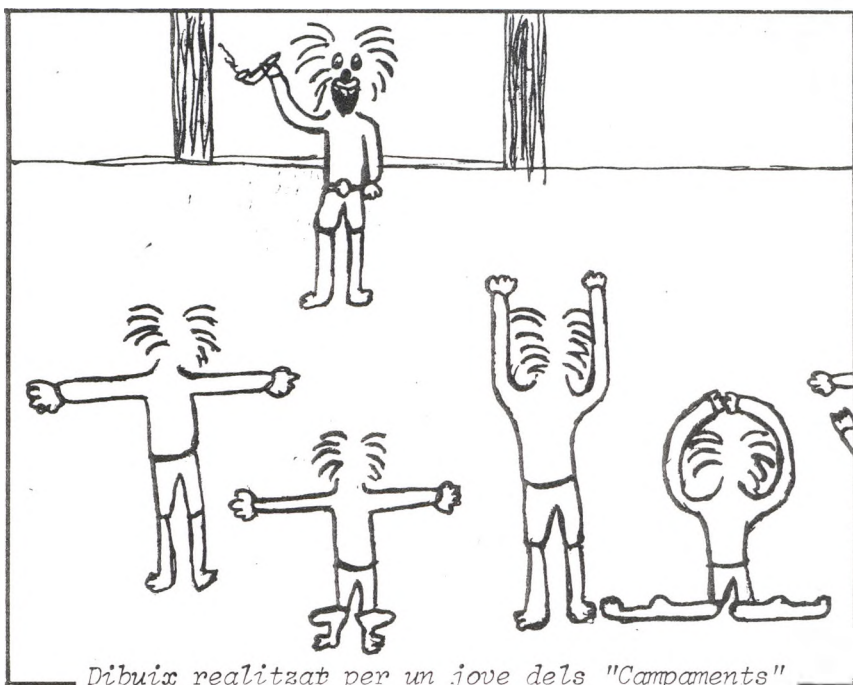
El trasllat del grup de nois i noies es fa en autocar i els pares els poden visitar un cop solament al llarg de l'estada ací. Les

activitats que porten a terme en els quinze dies no és res de l'altre món per a nosaltres: fer excursions, esport, o bé gimkames, així normalment fan coses a l'aire lliure la qual cosa representa una novetat per a ells, el poder estar quasi bé permanentment en contacte amb la natura.

Aquestes diversions estan degudament organitzades i preparades pels monitors mitjançant un horari pre-establert i a la vegada flexible, amb el qual omplen plenament les hores del dia en constant moviment.

pares ocupin diversos càrrecs de diferent importància en el cos de bombers.

b) aconseguir una joventut sana i forta físicament i mentalment, a través de jocs, esports i competicions que es fan en els campaments. I com a fi a llarg termini, aconseguir joves capacitats per, en un futur no molt llunyà, poder superar les proves duríssimes que hi ha per a poder accedir com a voluntari al cos de bombers. Així s'assoleixen uns professionals preparats en tots els aspectes per a afrontar el dur i sa-

Dibuix realitzat per un jove dels "Campaments"

D'aquesta forma resumida és com passen uns joves barcelonins quinze dies que la mainada voldrà repetir l'estiu vinent, doncs és una vida inimaginable la resta de l'any en els seus llocs de residència normal.

Per acabar, és convenient preguntar-los quina finalitat veuen en aquests dies d'estada en un lloc específic. A aquest interrogant responen que per a ells això representa dues coses:

a) la convivència continua i intensa en que la mainada durant quinze dies està junta sense cap diferència i favoritisme per a cap infant, encara que els seus

crificat treball com és el dels bombers, a més de disposar d'uns medis moderns i adequats a les necessitats de cada moment.

Com a punt final, els monitors aprofiten l'ocasió per agrair l'acolliment sempre del poble hilarienç. Destaquen també les totals facilitats trobades; i n'és un exemple els partits amistosos contra l'equip del C.E. Sant Hilari ●

S'ha celebrat el Ple Extraordinari de la Corporació Municipal en data 30 de juliol al Saló de Sessions de l'Ajuntament.

Els punts principals van ser els següents:

- En el Poliesportiu hi ha uns terrenys que en principi es cedeixen per construir futurs llocs escolars (sobretot el Tronc Comú).

- L'escorxador continuarà igual, però aquest mes d'agost es farà un avantprojecte que l'hauran d'aprovar, a fi d'adaptar-se a les exigències del Decret 3263-76.

- El plaç per al projecte definitiu del Poliesportiu és fins a finals d'octubre.

- Respecte el Carrer Busquets i Punset, els

AFERS MUNICIPALS

veïns no es varen avenir per a reformar-lo i l'Ajuntament s'ha vist obligat a seguir uns tràmits llargs, que ha tingut com a resolució l'haver de fer un repartiment proporcional de cada veï tenint en consideració les obres ja fetes per aplicar-ho en justícia. Hi ha un senyor al qual se li ha concedit un any prorrogable perquè faci les obres obligatòries sota una fiança avalada. S'aplicarà un 10% de col·laboració.

- El conseller Antoni Piniella de C i U, ha dimisit per considerar que en l'haver obert un forn de pa li és incompatible amb la seva tasca de conseller. El substituirà en Lluís Font també de C i U.

- S'ha aprovat inicialment el pla General d'Urbanisme. Quan sortí en el Botlletí Oficial Provincial s'exposaran els Plànols que tindrà una durada d'un mes prorrogable, durant el qual es podran presentar al·legacions. El Pla General d'Urbanisme consta de 14 Plànols i 3 Toms.

Faltaren al Ple, els consellers Antoni Piniella de C i U, i els consellers Gabriel Miralpeix i Joan Timoneda del Grup Independent.

Aquest resum es fa a fi d'informar els lectors de TERRA.

La regidora socialista va informar que al setembre presentaran un projecte de Sanitat al poble ●

TELETIP GUILLERIES - PRESS

No ens acabem de creure que Sant Hilari tingui un cotxe patrulla. Primer de tot perquè no destaquem precisament per la delinqüència que patim. I encara si fós així, no creiem que l'única solució sigui posar un vehicle de policia. I això té més importància en un municipi amb migrat pressupost.

Donem la nostra més total repulsa a la visita que ens feren els nostàlgics de Fuerza Nueva. Nosaltres a pesar de respectar la llibertat d'expressió no podem permetre que gent d'aquesta ideologia antidemocràtica i de clara vocació violenta i provocadora obri ferides que tothom vol tancar.

Es llastimós veure com hi ha criatures de poca edat poden ser nostàlgics d'un passat que no han viscut.

Cal que les forces democràtiques hilarienes ens

qüestionem seriosament tot això, doncs lluny de ser un fet anecdòtic és un símptoma clar i un desafiament per al futur.

Hem esperat temps i temps però creiem que ja ha arribat el moment de demanar a l'Ajuntament que afronti d'una vegada i per totes la catalanització externa de la Vila; tant el que fa respecte als noms dels carrers com als retols d'establiments públics. El primer

totalment de la seva competència i el segon solament pot aconsellar o suggerir. Això com a primer punt però hi ha un altre exemple que es podria endagar una campanya a tot el poble per a que els vilatans posin al català el seu nom en el registre. Per altra part, com a símptoma optimista, el Consistori inicià la normalització dels retols indicatius de circulació en el cas urbà del poble ●

MERCERIA - PERFUMERIA

JORDANA

DOCTOR MORALES, 40 TELEFON 868285

SANT HILARI SACALM

LA BOTIGA DÒNA VIDA EN EL POBLE

UNIÓ DE BOTIGUERS LOCAL

està al vostre servei a

Antonio ROSSELL SUÑE
Florenci SERRAS THOS
Enric GALIIFA RIDAURA
Honest MASNOU FABREGA
ASUMPCIO VERNEDAS ROTLLAN
ADOLFO CASAS TARRES
CARMEN MASO CANALETA
MARIA TABERNER RECASENS
Mariano CASAS CLOPES
Lluís COMAS BAYER
Francisci Parareda
Francisco PARAREDA GUBAU
Agustin SERRANO SERRANO
Ramón FAURIA MIRALPEIX
Ramón MIQUEL ROSQUELLAS
Dolors VERNEDAS GARRIGA
Jaume BUSQUETS GUELL
Enric GUINART COLOMER
María Teresa TORRAS TARRES
Dalmau BOADA DURAN
Enriqueta COLLBATALLE GROS
Ramón MOLAS MOLLFULLEDA
Joan VERNEDAS PUIG
Margarida ROIG NOGUE
Maria Angels BLANCO VALENCIA
Andreu PORTA VISA
Jaume BRUGAROLA ROURA
Angela BOSCH CORNELLA

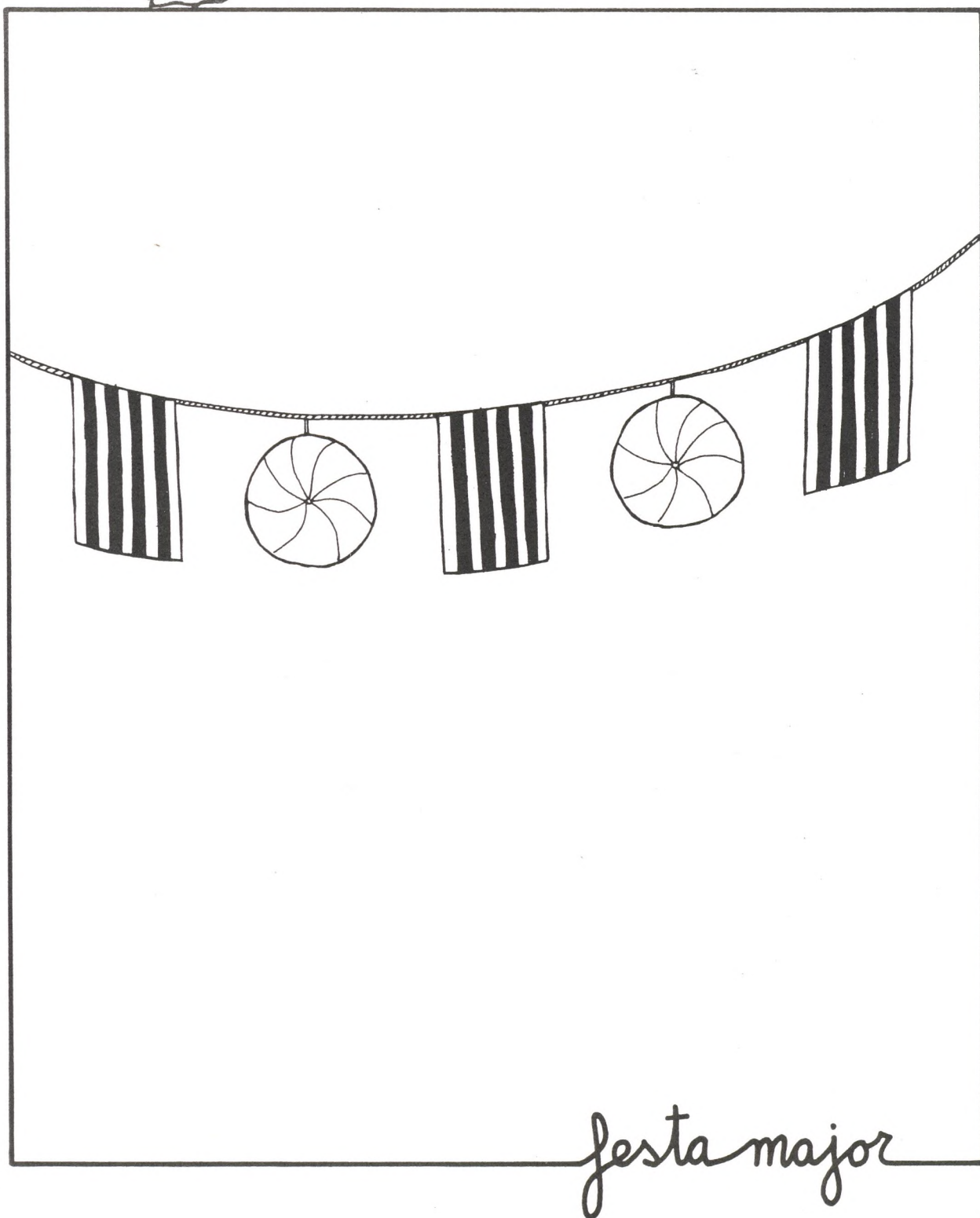
Sabina BRUGUERA BUSQUETS
Joan MASNOU GALLIFA
Pilar MORAGAS FORNES
Mercè FÀBREGA AROLA
Clara CASACUBERTA SALADICH
Carmen DURAN MONER
Concepció TORRENT ARCAS
Francisco VILALTA MASACHS
Jordi PUIG BOADA
Luis FONT MASFERRER
María CULLELL ANDREU
Margarita CLOPES RAMON
Joaquim BRUGUERA GUBAU
Josep MOLLFULLEDA SOLA
Carmen GUELL MASO
Josep Maria RIDAURA TORTADES
Angel CAMO JUANOLA
Miquel BAYES SERRADESANFERM
Josefa DURAN BRUGUERA
Pilar REVERTER TALLEDA
Josefa JORDANA SABATES
Joan FAURIA BOSCH
Amadeu Dura
Amadeu DURAN NOGUERA
Joaquim Petmanyer TARRATS
Ramon MIMO PLANES
Angela CASAS CLOPES

TERRA

SUPLEMENT

PRESENTACIÓ

Sant Hilari Sacalm, dies 29, 30 i 31 d'agost: alegria, ha arribat la Festa Major!

Al nostre poble, i com ja és tradicional per aquestes dates, se celebraran les diades festives per excel·lència, les jornades de repòs i alhora disbauxa que proporcionen a les localitats de tot Catalunya aquest aire tan especial que els envolta.

Nosaltres, des d'aquí, des de les línies d'aquesta publicació, també ens volem ajuntar a tan benaurada commemoració, i ho fem de dues maneres.

La primera d'elles és, sense dubte, la d'ajuntar-nos físicament, amb cos i ànima,

al bullici col·lectiu que rodejarà aquest temps de xauxa, de content desmesurat...

La segona d'elles, i en la que cal posar una especial atenció és, perquè no?, la celebració intel·lectual de la Festa Major. A través d'ella haurem tractat d'esbrinar el sentit que tals diades suposen per al poble. Qui no n'ha sentit a parlar mai de les referències religioses que comporta? Qui no ha tractat mai d'escorcollar en les profunditats socials d'aquest fet que avui ens sembla, potser tan trivial, i que prové de les més antigues tradicions? i

Qui, en fi, no ha tingut la necessitat en un moment determinat de saber quelcom més del que representen aquestes dates...?

Us hem de confesar que nosaltres ens hem vist atrets per totes aquestes inquietuds, i el treball que seguidament us exposem n'és una mostra palesa. Esperem i desitgem que en ell i trobeu tot allò que en el vostre petit gran cor d'hilariencs us manqui: la necessitat de saber i poder conèixer quelcom més d'això que n'és tan nostre, la Festa Major.

Passiu-ho bé i fins l'any que ve.

TERRA

Perspectives sobre la Festa Major

SUMARI

Portada: Pere Solegibert

Presentació.....	12
Pregó.....	13
Les festes majors.....	14, 15
Les festes en el temps: una celebració religiosa.....	16, 17
Tot fulleiant programes vells.....	18, 19
La festa major i els estiuejants..	20, 21
Publicitat.....	22

Nota:

En aquest espai en blanc, benvolguts lectors, tenim la intenció d'oferir-vos el programa que es portarà a terme durant la propera Festa Major. No obstant, a pesar de la nostra insistència per aconseguir-lo, ens ha estat negat taxativament per raons, diuen, de temps. Així, doncs, com ens han assenyalat llurs responsables, cal que us remeteu als programes a part que per a aquest fi circularan dies abans que comenci l'edició corresponent a aquest any 1981. Llarga Festa Major, doncs, a tots els hilariencs i demés personal !!!

En homenatge...

Cinquanta anys endarrerada, Sant Hilari era un poblet petitó, gris i més aviat pobre. La vida era dura, aspre com el terreny que l'envolta. Fora de uns quants camperols, no gaires, la majoria dels treballadors anaven a bosc, uns a fer carbó, altres a tallar arbres... a fer llenya, a treballar el castanyer, matèria prima per la vella i primitiva indústria artesana de fer rodells per la indústria conservera.

Les dones anaven a collir castanyes, i per l'estiu a servir a les torres de la colònia estiuenca. Hi havien un parell o tres d'hotels, i un bon grapat de fondes que només obrien durant la temporada. Qui podia marxava a ciutat, a guanyar-se la vida, dura i difícil, sí, com és a tots els pobles de muntanya.

Es Sant Hilari un poble molt aïllat, amb unes comunicacions, si bé molt pintoresques, difícils i un punt perilloses. Aquest aïllament aparentment perjudicial, ha estat la sort del poble, doncs gràcies a dit aïllament, totes les virtuts característiques de la gent de la nostra terra estaven intactes... i malauradament també tots els defectes, que els tenim, com tothom.

Però un bon dia es va presentar la gran oportunitat, i els hilariencs la varen aprofitar, aquelles virtuts que estaven somortes, es varen desvetllar de cop, i tot el poble a una, es va posar a treballar, sense escatimar

hores ni esforços, posant en joc la tenacitat, la voluntat tradicional dels catalans... no varen demanar ajuda estatals, ni varen esperar que ningú els hi treïés les castanyes del foc. Només van comptar amb llur tenacitat i amb la intel·ligència natural que Déu els havia donat.

Avui Sant Hilari Sacalm és una vila que ha duplicat la població, té un aire modern, de caire netament europeu, amb cases de propietat, per la majoria de la població, modernes i confortables, un impressionant parc automovilístic (gràcies a l'aïllament), noves i boniques urbanitzacions, una indústria manufacturera de la fusta, equipada amb modernes màquines. Una indústria artesanal que ha estat capaç de dur el nom de Sant Hilari Sacalm als cinc continents.

Molts dels treballadors que visqueren les hores de la transformació, avui ja estan jubilats. Poden estar orgullosos del seu esforç, ells han canviat la fisonomia d'aquest poble, que si primer va atendre les questions materials, ara es preocupa de la cultura, de l'ensenyança. Més de setanta nois i noies cursen estudis als instituts propers, i aquest any seran una trentena els qui aniran a cursar estudis universitaris o col·legis professionals. Els avis poden estar satisfets de llur esforç!!.

Sant Hilari Sacalm té

també una requesa natural cada dia més valuosa, l'aigua. Una aigua de taula pura i cristal·lina com poques n'hi ha, i fonts, moltes fonts on cal anar-hi a desintoxicar l'organisme emmetzinat de les grans ciutats.

I aquelles fondes i fondetes, més aviat humils, avui són esplèndids hostals amb tot el confort que exigeix la vida actual.

Sant Hilari té, també, boscos frondosos, on el rovelló, la pinenca i altres bolets s'hi crien amb profusió. Unes panoràmiques impressionants, amb el Montseny al fons.

Què més té Sant Hilari?. Doncs uns ciutadans molt independents, enamorats del seu poble que estimen de tot cor, cordials i a l'hora apres, atents però mai servils.

Un poble que està orgullós del que és i del que ha fet i que es prepara pels embats de demà.

Esexemple viu de molts pobles i poblets de muntanya i un orgull més per Catalunya.

I també tenim tradicions i llegendes, i festes noves, i de velles que s'estan recuperant.

Ah!!! També tenim un petit, bufó, monument megalític, La Pedra Llarga.

Això és Sant Hilari Sacalm... i molt més, un poble europeu al cor de les Guílleries.

Narcís PUJOL de la HUERTA

Les festes majors*

El seny català exarreit, en un torneig dialèctic amb l'espon-taneïtat instintiva i el sentiment xop de tendresa, necessita de tant en tant una vàlua d'escapament per on aconduir les ganes d'esbargiment, el comportament bàsic, el Dionisos eixelebrat contra l'Apol.lo seriós que nien dins la nostra interioritat, i que durant el temps de la comunitat festiva s'aixeca victoriosa la rauxa, el plaer per a després continuar sotmesos a l'esclavatge tirànic de la raó i del sentit immediat, pràctic i comercial, de la realitat tan característic de l'idiosincràsia catalana.

Nietzsche, en els seus estudis sobre l'origen de la tragèdia grega, observa dues tipologies existencials equidistants: l'element dionisiac, bàsic, i l'apol.loni. Apol.lo, fill de Júpiter i Letona, és el déu que ens preserva de la corrupció i del vici. Déu de la puresa, espiritual i moral, en conseqüència del dret i de la legalitat. És tradicional, rutinari, purità; mentre que Dionisos, Baco, representa l'excés, la frenesia, la rauxa. Ruth Benedict va aplicar la dicotomia caracterològica de Nietzsche en el terreny de la Etnologia i de l'Antropologia Cultural, entre els indis Zuñis i els indis Pueblos. Els Zuñis eren absolutament prototips d'una concepció vital dionisiaca i els Pueblos representaven

tot el seny apol.linic. Fent una transgressió d'espai i temps, i vist des de la perspectiva de Catalunya significaria que Apol.lo és el motor rector desencadenador de tota la nostra activitat, presideix autoritariamente sempre el taranà de la col·lectivitat, però coexisteix amb un Dionisos ocult a dins nostre, empetitit per l'absorbent i dictatorial Déu del Seny, però, malgrat tot, Baco explota frenètic en els dies del so-laç, de la festivitat.

El PUNT, ben connectat amb la realitat comarcal, ens in-forma, gairebé, diàriament durant el temps de la canícula, de les festes majors i aplecs dels nostres pobles, i crec que és un moment oportú, després d'aquest esclat estrident de rauxa fer un article reflexiu sobre una possible psicociologia de la festa. Les festes, diumenges inclosos, sempre ens permeten realitzar coses desitjades però que dins la normalitat establerta són rigorosament vedades. L'origen d'aquestes festes, la deu d'on és oriunda l'activitat, era religiosa. L'arrel immediata, no remota, puix el principi arcaics, primitiu, era pagà, i el cristianisme s'apodera de les festes gregues i romanes tenyint-les d'espiritualitat: batejant-les. El cristianisme no podia pas paralitzar la necessitat d'un poble de gaudir, de delectar-se tot

assistint a actes llibertins, profans. Les exigències de l'home guiat per "el principi dels plaers" en discordància contra "el principi de la realitat" ha estat ben explicat per Freud i Marcuse. Les vehemències imperioses a fruit han representat una constant al llarg de tota la història de la humanitat, i, potser, molt més en temps de decrepitud, d'ignorància social i de declivi econòmica com seria el període medieval, en que "l'homoludens", arraulit a dintre de cada ciutadà, estava sempre a l'aiguait de qualsevol activitat festiva.

Les festes majoneres tenen, doncs, un significat patronal. La comunitat cristiana feia ofrena pública als sants i verges, guardians especials, de la localitat. L'ingredient religiós predominava amb certa simbiosi d'elements profans, residus de paganisme anterior a l'adveniment del cristianisme. A partir dels anys 50-60 i coincidint amb el procés d'industrialització del país, i l'abandó d'una economia de subsistència com era la agrícola, comença a penetrar dins la comunitat cristiana una moral d'inspiració epicurista, i això té una implicació evident en el significat i funcionament de la festa, alterant-lo. En les gresques populars l'aspecte religiós s'esminusa; i deixa pas a un sentit profà i lúcid. El canvi

ha estat molt accelerat durant aquestes darreres dècades. Abans, les festes es conservaren fidels al model d'una comunitat cristiana que feis una celebració patronal. Les innovacions, les alteracions de la seva estructura original -la forma com han minvat els actes litúrgics- es van produint gradualment, paral·lelament a l'ètica hedonista que envaieix tota la societat. El consum pel consum, la moral que acompanya tota societat d'economia desarrollista, té una incidència clara en el seu significat ancestral. En desaparèixer la concepció existencial cristiana i entrar en crisi institucions socials, ben arrelades en el passat, com la família i el municipi i l'ànima col·lectiva, la festa queda entelada de nou l'ideologia pagana.

Les festes majors no es poden analitzar despenjades del panorama cultural i socio-econòmic, sinó que s'ha de contemplar inserides en el context de transformació que s'ha operat dins l'estructura social. Si la col·

lectivitat no hagués canviat tanmateix que no s'hauria modificat. Penso que encara com es presenten les festes majones a la nostra actualitat, i tot acceptant que han sofert una certa metamorfosi, es presenten malgrat tot, com un acte de resistència a un món en vies de transformació radical. Si fos possible una aritmètica perfecta entre aspectes nous i vells -en tant quant valors- crec que domina l'aspecte retrògrad. Això no significa que la festa no intenti disfressar-se de ser modernisme. D'acord amb la llei de l'esdevenidor, les festes majors acabaran canviant encara molt més, i tal se celebren enguany serà en el decurs del temps un record arxivat en l'arxari de la memòria col·lectiva.

Austi CASANOVA

Ex-director de l'Institut d'Arbúcies

*Aquest article fou publicat a "Punt Diari" el 14 de setembre de 1980.

COTILLERIA

LLENCERIA

ROBA DE BRESSOL

Margareida

Costa, 1 telf. 868792

Sant Hilari Sacalm

Les festes majors locals o nacionals o, fins i tot, universals, han estat lligades sempre al fet religiós.

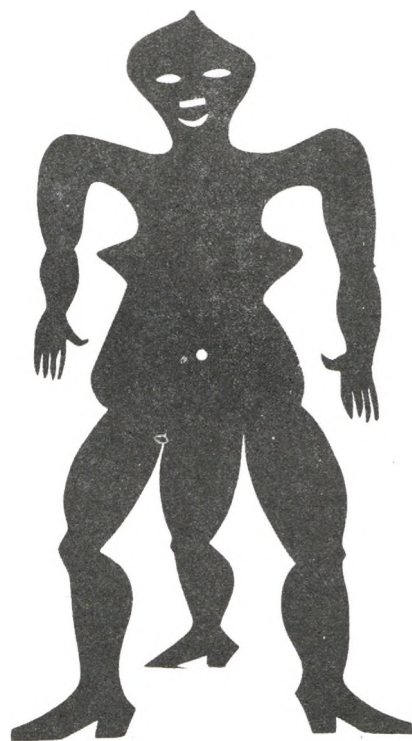
Situant-nos en temps històrics veiem com en l'Edat Mitjana, quan l'Església Catòlica esdevé l'única depositària de la cultura clàssica grega i llatina, totes les grans festes paganes foren traspassades del culte pagà en què havien nascut, al culte cristià en el qual han perdurat fins els nostres dies. L'Esgrècia no les va suprimir perquè sabia molt bé que aquelles manifestacions espontànies es componien amb fenòmens de la naturalesa, amb transcendència en la vida social i econòmica dels pobles. Per aquest motiu les va conservar donant-hi, però, un sentit sobrenatural i deslligant-les del politeisme màgic amb què s'havien revestit anteriorment. I no va tenir inconvenient en associar-se al goig de les festes de les collites o al dels solsticis d'estiu i d'hivern o d'altres. L'Esplècia no ha negat mai la naturalesa ni pretén ignorar-la; el que pretén, això sí, és que l'home no es quedi només en animal natural i per aquest motiu s'esforça a obrir-hi horitzons molt més amplis que li permetin de satisfer, en la mesura que sigui possible, els seus instints i desitjos més profunds i que són comuns a tota la humanitat: pervivència, justícia i felicitat, principalment; valors que són unessequibles en un ordre purament natural.

Aquesta tasca continua

Les Festes en el temps: Una celebració religiosa

da per l'Església durant tota l'Alta Edat Mitjana, a part d'unes festivitats universals, va conformar un ordre de festes nacionals i locals, aquestes últimes dedicades especialment a sants i a advocacions marianes, festes que havien aconseguit de formar una sòlida tradició.

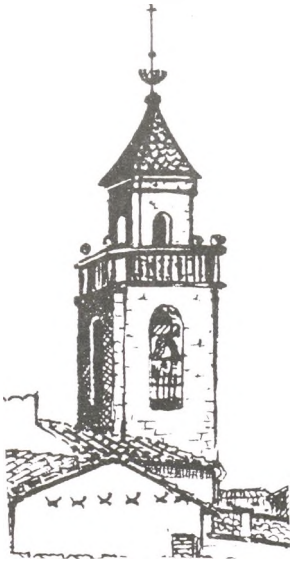
Actualment, el materialisme modern pretén, amb evident insistència, fer-nos oblidar les més pures tradicions cristianes, arrelades en els nostres pobles (algunes iniciades ja en el s. IV però consolidades més tard) volent retornar-nos a les festes paganes, deslligades de tot concepte religiós. Malgrat tot, aquesta pretensió és tan contrària a la pròpia naturalesa humana, que difícilment aquest fenomen religiós cristià podrà ésser eliminat d'una manera directa. Per això es cerquen procediments més refinats i es procura suprimir les creences religioses donant-nos substitutius de poca categoria: màgia, horòscops, desbordament dels instints primaris i, fins i tot, valors de dogmatismes polítics que han d'adoptar formes religioses per tal que siguin més fàcilment acceptades pel poble. Recordeu, per exemple, com en temps de la Revolució Francesa es divinitza la

Raó; i en temps més pròxims a nosaltres trobem manifestacions d'autèntica devoció popular envers personatges polítics com l'Evita, en Mao o el Che Guevara, en els seus respectius països i àdhuc més enllà de les seves fronteres.

Hem de reconèixer que la secularització de les festes tradicionalment religioses, passa, en l'actualitat, per uns moments d'amplia acceptació i així veiem com en les nostres esglésies s'hi està cada cop més ample, tant per la Festa Major com en la major part de les festivi-

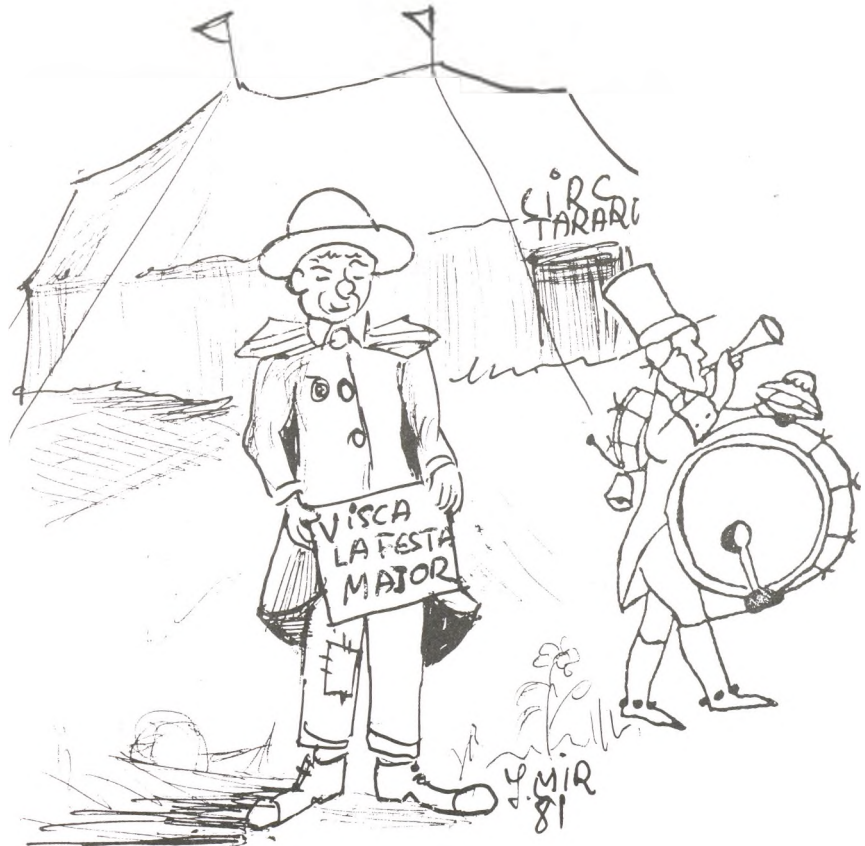
tats de l'any. No solament s'ha deixat de banda l'assistència als actes pròpiament religiosos sinó que, en alguns casos s'intenta ridiculitzar tot el que faci referència al tema. Però una anàlisi profunda de la situació ens

porta a la convicció d'un ressorgiment del sentit religiós de la vida. Malgrat tot, l'home té necessitat d'eleva-se per sobre de les seves limitacions naturals, cosa que no impedeix que la nostra Festa Major sigui una ocasió de joia compartida, d'alegria pura, de fatiga saludable, compaginant així d'una manera equilibrada l'impuls de la naturalesa amb la força espiritual que el dignifica.

Ferran ELIAS

Advocat i estiuejant al nostre poble

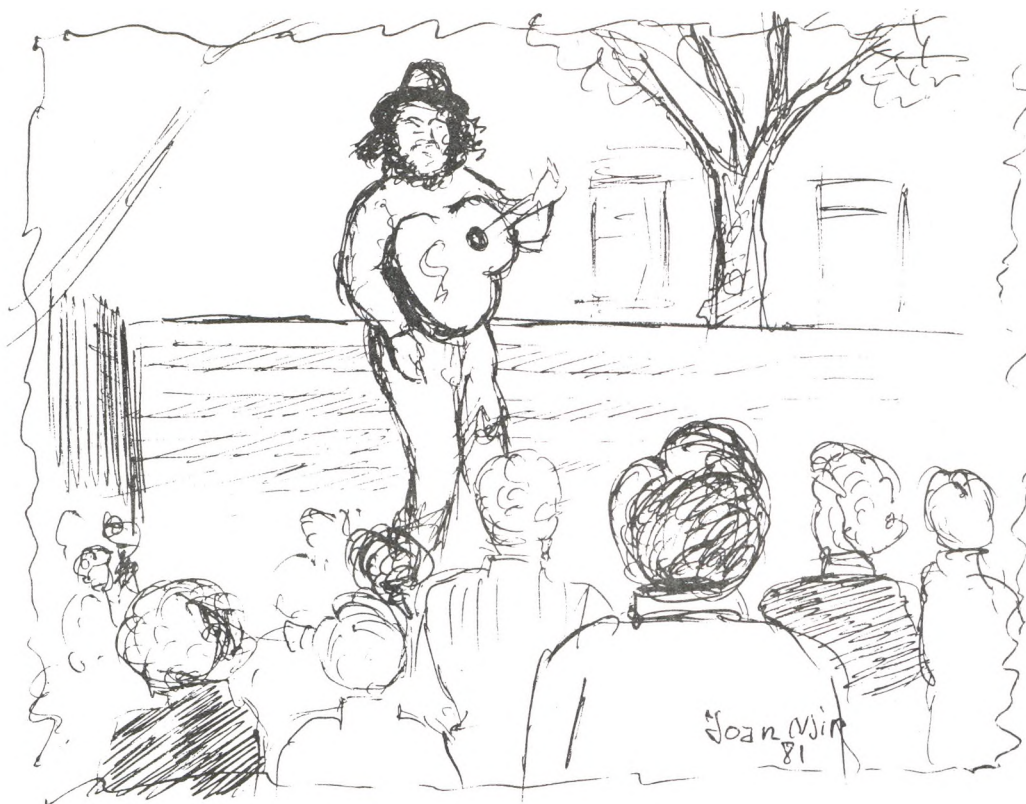

FOTOGRAFIA ROSSELL

Material fotogràfic
Revelat de fotografies
Carnets
Fotografia d'estudi
Reportatges

Plaça Grvalosa , 15

Tel: 868079

Tot fullejant programes vells

Tafanejant per les golfes, mirant d'omplir les estones de lleure que deixen les vacances, em fixo en una vella carpeta, empolsinada, vulgar, aparentment sense interès. L'obro i veig que està plena d'uns plecs de papers que semblen no tenir cap contingut que m'atregui; vaig per tancar-la, però dues paraules en castellà em criden l'atenció: Fiesta Mayor.

Amb el mocador, trec la pols i apareix, vell i mig arrugat, un programa de la Festa Mayor de 1941. Trist programa de la post-guerra...!. Continuo escorcollant amb impaciència, nerviosa, ara amb ganes de mirar-los tots. Programes i més programes guardats per algú que tenia una veritable passió pel poble, que sabia entreveure en aquests senzills escrits retalls de la història de Sant Hilari, guardats per algú que deuria sa-

ber molt bé el significat del mot CULTURA.

He agafat la carpeta i l'he feta meva. De bon segur que aquesta havia sigut la intenció del seu propietari. ¿Per quin altre motiu, doncs, hauria guardat tan escrupolosament aquests reculls, sinó perquè algú els arreplegués i els donés a conèixer?.

El més antic és el de la Festa Major de l'any 1928. 1928...!. Quantes coses han passat des de llavors!. Quants somnis, quantes il·lusions, quants desenganys...! perquè també hi ha programes de desengany dins la carpeta...

El programa, petit pel seu temany però gros pel que fa al contingut, vol ser, i en certa manera és, un reflexe del Sant Hilari de l'època. En les seves pàgines tot el poble s'hi anuncia: comerços, hostals, transports, cafès... Senzills escrits, uns mi--

llors que d'altres, palesen les inquietuts del poble i dels seus homes: Josep Ximeno, S. Noguera, Dr. Morales... El català i el castellà com a llengües que conviuen, són emprades indistintament i, possiblement, segons el caire polític del moment.

Quatre dies de festa cloïen l'agost. Quatre dies de concerts, balls a diferents llocs, sardanes, ... quatre dies per a retrobar-se amb familiars i amics, aquells que només pots veure un cop a l'any per la Festa Major.

En xerta manera la programació d'aquests dies suposava un esclat de la festa popular, de la gent del poble, ja que la colònia estiuenca tenia una molt bona planificació de l'estiu amb concerts, teatre, cinema, i d'altres esbargiments, i de veritat que sorprèn que una

petita població com Sant Hilari tingués aquella vitalitat i activitat que augurava un futur...que potser encara no ha arribat.

D'entre els programes ara derco el de l'any passat, el de 1980. El fullejo i em deixa una mica desanimada perquè sembla que vulgui ésser la mínima expressió del que havia el programa de Festa Major. Diu tan poca cosa...!. Gai rebé res.

1928....1980, més de mig segle. Sant Hilari ha conegut la "II revolució industrial": fàbriques i més fàbriques, augment del nivell de vida, cotxe per a tothom... Les antenes dels televisors han crescut, disortadament, en proporció inversa a la dels arbres... Sant Hilari s'ha transformat en un nucli de població important; també ha conegut l'ensenyament per a tothom i les noves generacions han tingut accés a la cultura, i és per això que frapa més veure com allò, que havia estat un mitjà familiar de comunicació dins del poble, es perd meserablement i passa a ser un parell de fulls sense vida, sense interès.

Margarida FABREGAS

POESIA

La sala gran és plena de flaire i rialles. Amb blau de la bugada, les blanques estovalles fan resaltar les cares vermelles i lluent de les alegres noies, dels baladrers parents. De les soperes puja la boira de la sopa i tèrbola s'aplana quan amb el sostre topa. I l'escarola brilla com d'una cornucòpia les fragmentades corbes. De la collita pròpia és el farcit de peres que neden en la salsa. La innúmera quitxalla cinicament trasbalsa les coses endreçades fins que no en queda un tros sencer. Sota la taula grinolen per un os l'esquàlida canica i un foraster basset i una ferotge gata, de nines amb verdet. I una forçuda mozza de colzes cantelluts, rígidament cossada i de badius peluts, bleixant d'angúnia porta la monstruosa plata amb una llebre, com un dia la safata amb l'ensagnada testa, la bella Salomè. Se fon el pa de fleca a llesques sense fre. I encara després vénen els ànecs i capons replets de prunes seques i en abundor segons la tradició prescriu. I encara ve un cabrit esquarterat i al forn bàrbarament rostit. La dringadera augmentada de gots i de coberts. Els ulls que no s'adormen, fulgulen massa oberts. Les galtes són lluentes del riure i del menjar. Un pit de dona salta del giravolt que fa quan un compare irònic de falsa rialleta pessiga la veïna amb la subtil palleta d'una cadira. Xisclen les noies bojament sota les manotades calmoses del jovent. A un cap de taula, sòpit, el vell embriagat solemnement sacseja el golf embotornat. Al'altre cap, serena, vigila la padrina. A fora, la quitxalla molesta la pollina o s'embutxaca fruita. Augmenta el rebombori que degenera prompte en bacanal desori quan se destapa la garrafa d'aiguarent. El vell, desensonyant-se, reclama enteniment.

Guercau de LIOST

Guercau de Liost, pseudònim literari de Jaume Bofill i Mates. Olot 1878-Barcelona 1933. Poeta, polític i periodista. Estudià Dret i Filosofia a l'Universitat de Barcelona. Les característiques que predominen en el seu estil són: agudeses d'observació, precisió idiomàtica, contenciós i distància en front de l'objecte, detallisme preciosista, imatgeria rutilant i, sobre tot, l'absorvent fidelitat a un món i a un paisatge.

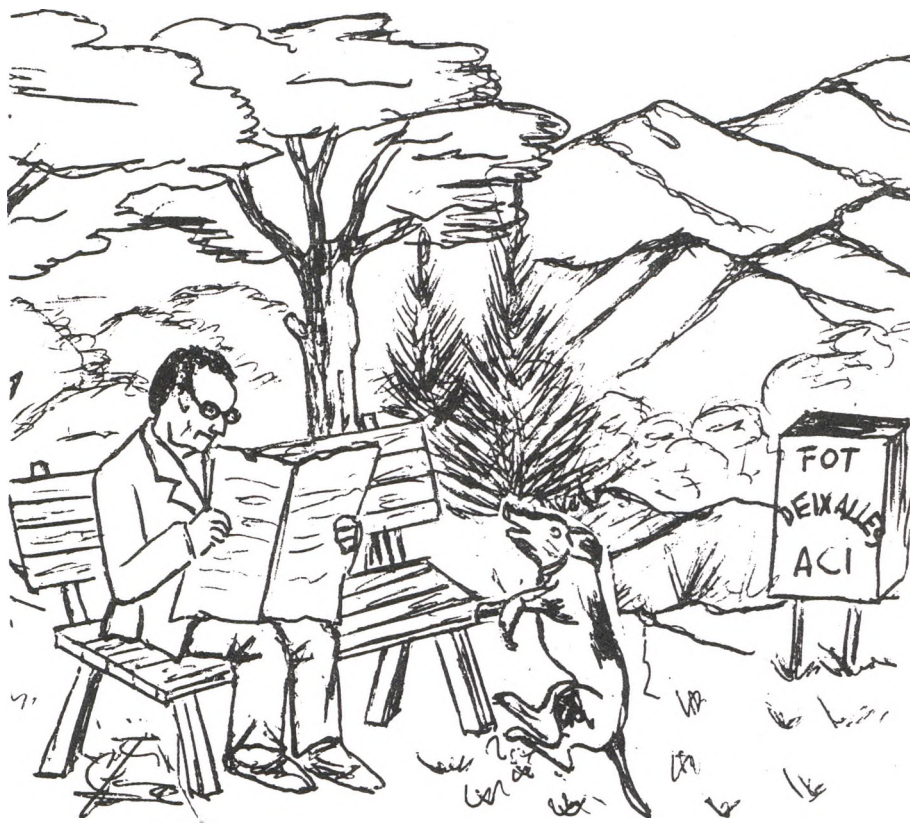
La festa major i els estiuejants

Aquesta revista TERRA ha tingut la gentilesa de demanar-me unes ratlles per tal d'expressar quina incidència tenia o té sobre el turisme. Jo crec que per fer una mica de llum sobre aquest aspecte ens hem de remuntar a un cert temps enrera, ja que en un període de 10 anys no es beslluma cap canvi.

El que, segons la meua modesta opinió, resta ben clar és que els creadors i organitzadors de la Festa Major hilarienca que es celebra els dies 29, 30 i 31 d'agost, en plena temporada estiuenca, escolliren aquestes dates per fomentar l'estiueig i per ofrenar als "senyors" que feien cap a Sant Hilari per reposar, per gaudir de les aigües i per esbargir-se, un alicient, un esplanai, perquè quan retornessin al seu lloc d'origen, servessin un gran record de la seva estada.

Ara bé, donat que el poble no hi podia participar perquè havia d'estar al peu del canó, atenent a l'estiueiant, es va crear, -desc'n c quan-, la Festa Major petita de juny que durava dos dies, o sigui, el 24 i 25. Així trobem instaurat des de fa molts anys. Actualment, per les circumstàncies que siguin queda reduïda al dia 24, diada de Sant Joan.

Si ho analitzem des d'un punt de vista social, la Festa Major d'agost ha tingut sempre el caire de celebrar-se de cara al foraster, per tant la intenció era incremen-

tar el turisme i l'estiueig, o sigui que indicia en aquest aspecte.

Ara, si ho analitzem, situant-nos com a punt de partida, al programa editat l'any 1928, veiem que una part de volatans també hi participen, però amb més intensitat als actes de la tarda i nit. Els festes del matí eren destinats a la colònia estiuenca. Així, el dia 29 d'agost de l'esmentat any i al matí es toquen sardanes a la plaça del Dr. Robert per "la Principal de la Bisbal" i la Principal de Perelada". De 12 a 1 ball d'abenats al "Café la Unió" per l'orquestra "Padré". A les 3 de la

tarda, tres concerts, a la Unió i al Tívoli, per a la colònia, i a la Cooperativa, per al poble. Tinguem en compte que no existien "cassetes" i la gent hi anava per escoltar música. O sigui que s'establí una certa discriminació entre el poble i els estiuejants. A la serenada de la Casa de la Vila hi anava tot hom, però a l'hora del ball, hi havia tres llocs per triar: la Unió, el Tívoli i la Cooperativa Unió Obrera. El dia 30 repetició dels festejos del dia abans, i el 31, també, però s'hi afegia la Tornaboda de la Font Vella, on es tocaven tres sardanes a l'ombra dels avella-

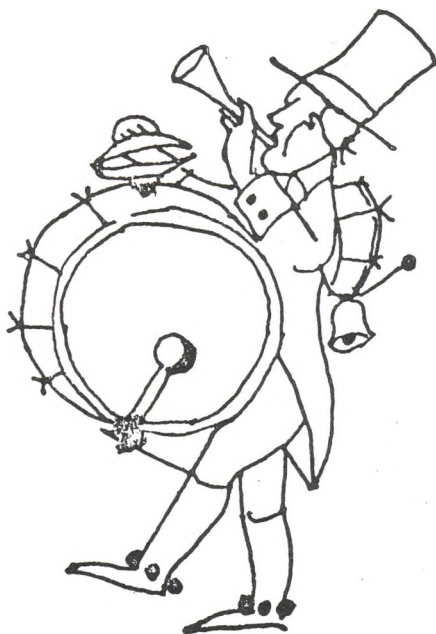
ners de la Font i, de retorn al poble, tres sardanes a la Placa Verdader. Aquesta tornaboda era molt popular, hi anaven tant la colònia com el poble. A la tornada l'orquestra entonava una marxa camperola, que el jovent cantava, però aquest costum popular va quedar abolit, no per culpa del noble sinó per les exigències dels músics, segons conta en Josep Ximeno Planas.

Així veiem que la Festa Major continua incidint turísticament. Més endavant, acabada la guerra civil, època de molta crisi econòmica, l'incidència seguia, però en sentit contrari o sigui que davant del "gasto" que es presentava amb motiu de la Festa feia que alguns forasters marxessin al seu lloc d'origen abans de començar les Festes. Això és un aspecte negatiu, però sortosament va anar desapareixent i avui tot segueix una marxa normal.

Ens fariem molt llargs si voguèssim analitzar tota la transformació social que ha esdevingut. Ara a les Festes hi va tothom, sense cap discriminació, encara que les Festes Majors en sí mateixes, malgrat els esforços que es fan i que són molts, passen per un període més a viat crític, degut a l'adveniment de les "discoteques", "cassetes" i "discos" que han fet que la divisió fos més descentrada i a l'abast de tothom.

Crec que s'ha de continuar fent tot el que es pugui perquè Catalunya segueixi en la tradició de les Festes Majors; i les Festes sempre incideixen favorablement damunt el fet turístic.

Josep Maria VILA

.... i a les nits,

**LES
 PEL
 MA** pub

**”la Caixa”
també hi vol ser present
amb la seva felicitació**

CAIXA DE PENSIONS

”la Caixa”

Feu

publicitat

i

subscribiu-vos

a

la

revista

TERRA

indesinenter

(Tot recordant Agustí Casanova)

Amb tot el temps ner davant
 iniciàvem el llarg treball del silenci.
 T ha anat passant el temps
 i envellint en Jaime Gil de Biedma.
 Encara no estan del tot oblidats
 els seus "noemas nóstumos".
 Aquest llibre que un dia em vares deixar
 i que ha estat un llarg treball en silenci.

Lluís SERRANO

Juliol 1981

Fitxa nº 4-

escriptors
 catalans

PRUDENCI BERTRANA I COMTE

1867 - 1914

No és pas possible escriure sobre en Prudenci Bertrana sense fer esment encara que sigui breument, dels seus pares Josep Bertrana i Paula Comte. I no pas perquè aquests el guiesin vers els camins de les arts.

Josep Bertrana, home agosarat, violent i aventurer, va viure la política del seu temps amb la intensitat que el seu caràcter exigia, i, portat per aquest, arrossegà la seva família darrera seu, per camins i muntanyes, unes vegades fugint de les partides liberals, altres perseguint-les.

La mare, Paula Comte, dona fidel i enamorada del marit, el va seguir per boscos i viles de manera que en Prudenci va néixer accidentalment a la vila de Tordera, a causa del flux i reflux de les partides armades carlines, ja que en Josep era un carlí de soca-rel.

D'aquest anar i venir el petit Prudenci va aprendre a viure prop les fogueres dels campaments, el regust per la vida lliure, l'amor pels boscos i muntanyes, a veure l'aigua glaçada de les rieres i riarols, a conèixer les belleses de la terra.

Acabada la guerra, el pa-

re no s'adaptà a la pau, a la vida sedentària i va de bosc en bosc, pels campaments dels carboners, peladors de suro, i llenyataires, portant amb ell el petit Prudenci.

Aquells bosquerols, gent rústega i un tant primitiva, van impressionar la ment infantil del futur escriptor, que féu d'ells uns herois.

Presionat pel pare, va deixar aquella vida de vagabund, de caçador contumaç i a l'hora enamorad de les bestioles del bosc; anava a estudiar a Barcelona, a l'escola d'enginyers, amb uns resultats totalment negatius. No seria pas enginyer.

normalitzem
el català

En llegir aquestes fra-
ses fixem-nos bé si hi ha
algun error:

-Mes aquest recado, que
ja et ve de passo.
T'he esperat de planton
des de les dos.
Des de luego que m'agra-
da.
No m'he donat compte de
que plovia.
Mai parles en serio.
En ves de plorar tens
de riure.
Aquests dies estic a la
platia.

A veure si hi trobem al-
gun error:

- Recado és encàrrec o
diligència. De passo és
de passada.
- T'he esperat palplantat
des de les dues, perquè
es refereix a dues hores.
- No diguis des de luego,
sinó: és clar, naturalment,
certament...
- No direm: M'he donat comp-
te de que... Cal dir: M'he
adonat que plovia.
- Si voleu dir que no parla,
cal dir: mai no parla...

seriosament, de debò.
- No direm en ves de, sinó:
En comptes de, en lloc de
... plorar has de riure.
- Estar a la platja vol
dir viure-hi: si vius a
Sant Hilari i passes uns
dies a la platja, has de
dir: Ara sóc a la platja
o erò estic a Sant Hilari.

Observator

parlem bé

<u>MAL DIT</u>	<u>BEN DIT</u>	<u>MAL DIT</u>	<u>BEN DIT</u>
Ditxós	Feliç, sortós	Fetxa	Data
Donguï	Doni	Fiambrera	Carmanyola
Dugues	Dues	Florero	Florera, pitxer
Empenyo	Voluntat	Follon	Gresca, alderull
Emplear	Emprar (fer servir)	Fraco	Flascó
	Esmerçar (gastar)	Gasto	Despesa
Empleu	Càrrec, ofici	Guapo	Bell, bonic, gentil
Enfermetat	Malaltia	Hasta les dos	Fins les dues
Fagi això	Faci això	Iglésia	Església
Fallo	Veredicta	Jefe	Cap, dirigent
Farol	Fanal		R. de Sacalm

(escriptors catalans)

Allavors es matricula a
Lotja, i aprèn dibuix i pin-
tura, sense una autèntica
vocació, simplement d'una
manera mecànica, ja que ell
només es trobava a gust en-
tre els carboners i llenya-
taires, vagant pel bosc amb
l'escopeta a punt...

Va contraure matrimoni
amb el seu amor de l'ado-
lescència, la Neus Salazar,
amb qui va viure hores cor-
rulles de felicitat.

Morta la mare, Paula Comte
el pare segueix un camí de
disbauxa que el portà a la
ruïna econòmica; deixà a la
seva mort, una herència pre-
nyada de deutes que en Pru-
denci va haver de saldar.

Arruïnats, per sobreviure
posa una escola de dibuix

i pintura a Girona, a les
golpes d'un casalot sobre
el riu, i es dedica a pin-
tar... retrats de difunts
i tota mena d'encàrrecs
que li feien més fastic
que goig.

Per fi, a les portes de
la quarantena, en Bertrana
descobreix la seva voca-
ció literària... i fou un
humil niu d'orenetes d'on
va sorgir la inspiració. La
pintura segurament li feia
més fastic que mai, però e-
ra el suport que durant
uns anys li va permetre es-
criure... i ho va fer, va es-
criure de nits i de dies, a-
quell món tan seu, rústec,
senzill i sincer.

PRINCIPALS OBRES LITERÀRIES
Josafat; Nàufrags; Crisàlides;
Proses Bàrbares; Els Herois;
Tieta Claudina; Jo!; L'Illa
Perduda; L'Hereu (Premi Crei-
xells 1932).

NARRACIONS CURTES

L'Os Benemèrit i altres bès-
ties; EL Vagabund; L'Impeni-
tent.

TEATRE

Les Ales de l'Ernestina; E-
norada Solitud; El Fantas-
ma de Montcorb; Els Atrope-
llats; La Dona Neta; El Co-
miat de Teresa; Els Apren-
sius; Neu de tot l'Any.
i altres obres gairebé inè-
dites fins fa poc o poc re-
presentades (actualment les
Obres Completes estan pu-
blicades a l'editorial Se-
lecta).

MEDITACIÓ TRANSCENDENTAL a St. Hilari

Per: Xavi PUJOL

Fa dies que a Sant Hilari s'ha vingut observant una certa activitat al local del Solterra. Els rumors sobre el que aquella gent pogués estar fent en aquell indret eren certament molt confosos, com ho solen ser la majoria, i és per això que es decidí d'anar a veure què passava.

Així és que un bon dia a mitja tarda m'hi vaig presentar. A l'entrada puc llegir: "Acadèmia Internacional Maharishi". En entrar al lloc sóc rebut amb molta cordialitat i de seguit em presenten un dels professors amb qui hauré de xerrar durant gairebé hora i mitja. Aquest xicot (al voltant dels 35 anys) m'informarà sobre tots els meus dubtes.

-La primera pregunta que els faig és: "Quí sou i què feu aquí?". "Som un grup bastant nombrós que pertany a la Universitat Europea d'Investigació Maharishi (MERU) i que es dedica a l'estudi de la Meditació

Trascendental (MT) i les seves possibles aplicacions en tots els camps de la ciència pràctica i teòrica. La nostra instal·lació en aquest lloc és deguda en principi a dues raons de pes: Necessitem d'un lloc espaiós per tal de poder fer les nostres classes amb comoditat, i per altra banda Sant Hilari és un indret en el qual hem vist que hi ha una gran tranquil·litat, una gran pau, alhora que podríem dir que encara es troba en un estat pur, gairebé de virginitat. Tot això, lògicament, ha de repercutir sobre la pau de l'esperit...".

-Els pregunto ara: "¿Quin paper juga l'escola de St. Hilari dins el context de l'abans anomenada MERU?"

"El paper que juga és realment important, car es tracta d'una acadèmia situada a nivell estatal. Fins ara tan sols hi havia instal·lacions d'aquests tipus a Madrid, Barcelona, Saragossa, Vitòria, Granada i Càceres. Això, tanmateix, indica que les possibles ensenyances que s'imparteixin seran d'un nivell molt alt. Efectivament, es tracta d'una acadèmia d'estudis avançats, és a dir, per a gent que ja estigui iniciada en el camp de la Meditació Trascendental."

- "I el nom de Maharishi, d'on prové?"

"Maharishi és un monjo hindú que s'ha dedicat ja des de fa molt de temps a la divulgació de l'anomenada Ciència Vèdica, que és d'on prové aquesta meditació trascendental. Pràcticament es podria dir que ell és l'ànima de la MERU, no

tan sols pel que fa a la seva creació, sinó també pel que la seva persona representa pel sentit total de la seva obra".

I per fi, una darrera pregunta, "què és això de la Meditació Trascendental?"

"És una tècnica mental, natural i senzilla alhora, que hom la pot practicar assegut còmodament amb els ulls tancats durant 15 o 20 minuts dos cops al dia. Això permet a l'individu arribar a un estat de profunda relaxació física, mentre la ment roman alerta i plena de vitalitat."

Moltes investigacions han demostrat que el nivell de descans durant la MT és més profund que la del somni. Després de la Meditació Trascendental es comença l'activitat amb una gran dosi de dinamisme, amb una ment molt més clara, oberta i creativa.

També s'ha vist que la MT redueix la tensió mental i física; tanmateix produeix un desenvolupament de la intel·ligència creativa i genera un estat de pau interior la qual cosa afavoreix l'harmonia en el sí de les relacions humanes..."

Com hem pogut veure a través de les paraules d'aquest professor de "l'Acadèmia Internacional Maharishi" de Sant Hilari són molts els avantatges que aquest mètode pot donar a qualsevol persona. Queden encara moltes coses per dir i que, per qüestions òbvies d'espai no poden ser dites. Però com que el tema sembla prou interessant, potser calgui, un altre cop, tornar a parlar sobre el mateix. ●

sabíeu que...

ALGUNS JOCS DELS

Si em féssiu dir a què juga la mainada fora del col·legi, de bon segur que ràpidament us podria contestar: a ben poca cosa i a coses que exigeixen poc esforç i poca imaginació.

Al pati, durant el recreu van a temporades, juguen a bàsquet, a gomes, a corda, a la cadena, a futbol, a water i no en sabia dir gaires més.

La pregunta però, ens la fem quan volem saber a què juguen fora del pati. En veurem alguns al carrer o a la Placeta que fan el que hem dit abans o salten i corren. No cal pensar gaire per endevinar on són els altres: davant el televisor empassant-se allò que els ofereixen, amb una programació que dominen molt bé i que els pren moltes hores de lleure. No vull pas fer aquí una apologia contra la televisió, ja que només pretenc fer una senzilla observació sobre formes de jugar d'abans i d'ara.

Vint anys enrera encara no estàvem "intoxicats" de televisió i era normal que la canalla jugués a futbol al Camp de la Mandra, a la Placeta o al Pla del Campaner (avui això no és possible com abans). També jugàvem a les bales i a retrats, a cuit a pot o a amagar, a olles, a cuit a planta, a "saco", a espases, a lladres i policies, a pinçet, a vendre, a "manos", a abastar nius o agafar granes, a tirar rocs, a fer cabanes, etc.

Però, i els nostres besavis a què jugaven? Aquestes ratlles d'abans les he fetes per a justificar una mica el poder posar alguns

dels jocs de finals del segle passat, o sigui fa gairebé cent anys. Vaig trobar un test d'en Busquets i Punset del 1895 que recollia jocs infantils de les Guillerries i us en faig arribar uns quants: "El pare ermità.

Aquest joc nois i noies el juguen així:

Els vespres que fa clar de lluna s'aplega un estol de mainada, i un, que fa d'ermità, es posa arrambat a una paret on el clar de lluna hi toca, els altres, posats a l'ombra, criden tots a l'hora:

-Pare ermità, me voleu deixar entrar al sol?

L'ermità respon: -Ni al sol ni a la lluna
La quitxalla: -els ocells bé hi entren.

L'ermità: -Oh! Perquè volen.

Lavors tots els nens salten al clap de llum fent cabrioles i criden:

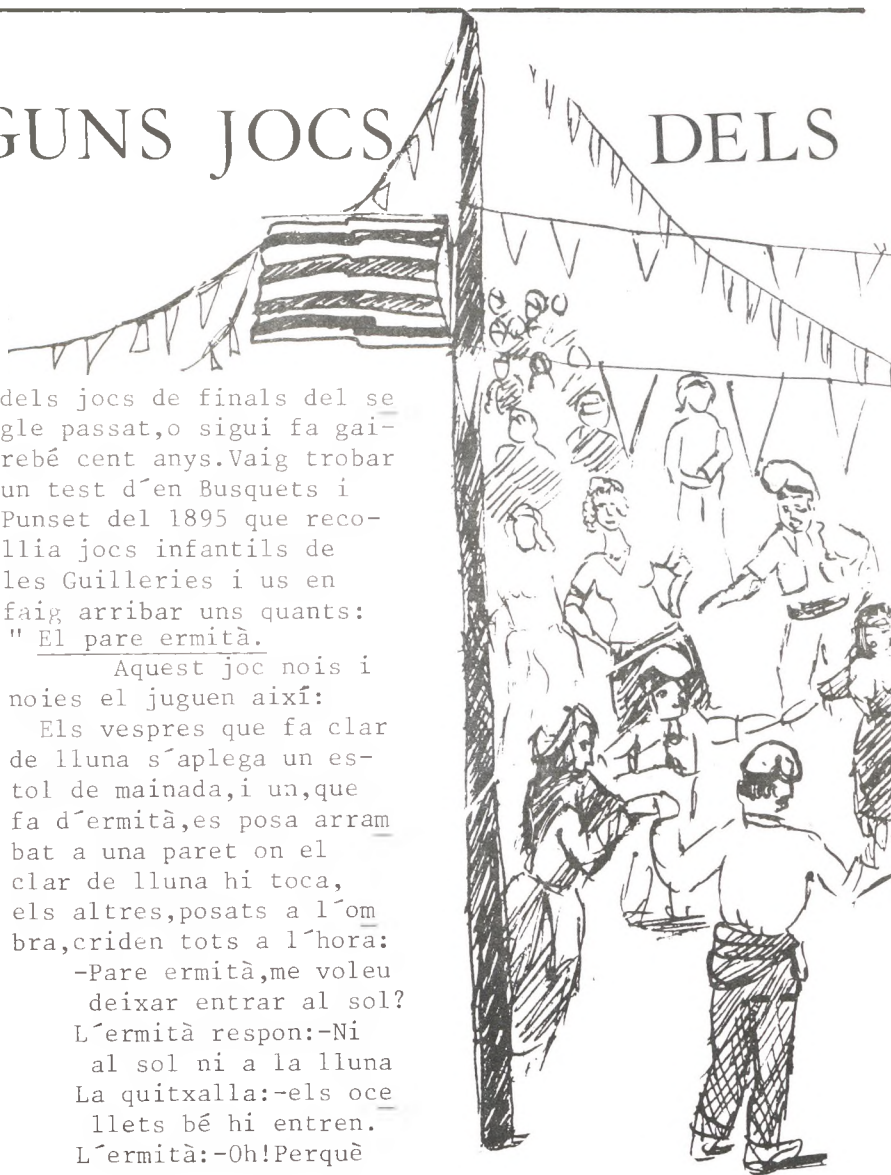
Jo també hi volo i hi volaré!

Jo també hi volo i hi volaré!

L'ermità que veu envaïts els seus dominis de la llum, els corre al darrera i a qui atrapa el posa al seu costat arrambat a la paret i s'hi està fins que el rescaten.

Santriga.

Per organitzar aquest joc s'ajunten una vintena de nois i un d'ells se amaga dins d'una entrada i quan hi és se n'hi va un altre i es posa al davant, mentre tot caminant crida "Santriga"! I els demés responen "La Moca"! Criden i criden seguint carrers i quan el que va el davant els té davant o a l'indret del lloc on

sap que està amagat l'altre, els sorprèn i els corre al darrera i toca amagar-se a aquell que es deixa agafar.

Calçotana.

Ho juguen una munió de nois que solen ser més grans que els dels jocs anteriors. Dos s'agafen les mans, es posen al cap de la plaça i canten:

Calçotada, rabadana,
tambori

salta de nas aquí!
i corren vers els demés, i tants com n'agafen s'hi afeixen formant una llarga corrua que es belluga amb violents moviments semblant una grossa serp. A voltes fins hi posen llurs faixes.

Eixos jocs tenen la particularitat de celebrar-se al vespre en temps de primavera. Des de que toquen

NOSTRES BESAVIS

a rosari fins a les nou, se senten les cantúries de l'eixam de quitzalla que juga per aquells carrers." (Tret del butlletí del Centre Excursionista de Catalunya. Any V, gener-març de 1895 nº 16)

Com es pot veure es tractava d'uns jocs infantils que es feien a l'aire lliure, que no necessitaven despeses econòmiques per a practicar-los, que feien junts nens i nenes, que suposaven exercici físic, que el cant n'era un element dominant... Els nostres besavis sabien què era la convivència a través del joc i es divertien.

No és pas un objectiu a qui establir unes doctrines sobre el joc, cadascú que s'ho agafi com vulgui i en tregui unes conclusions, però sí que caldria que els pares féssin una reflexió sobre la manera que juguen els nostres fills i amb que es distreuen. Es una cosa sintomàtica i evident que aquells jocs d'abans ara ja no es practiquen i que les joguines que amb molta il·lusió els pares fan passar per Reis passen ràpidament a les escombreries, per haver les fetes malbé, o a la caixa de les coses oblidades, desbancades i arraconades pels programes infantils(?) que ofereix TVE.

A què jugaran els nostres fills en el temps? Ho faran? ●

Anael SERRADESANFERM

francesc vilabella
i guell

ASSEGURANCES

I

**ADMINISTRACIÓ
DE FINQUES**

CARRER B A L M E S 5 tel. 868182
s a n t h i l a r i s a c a l m

EXÀMEN A L'ESCOLA DE BELLES ARTS

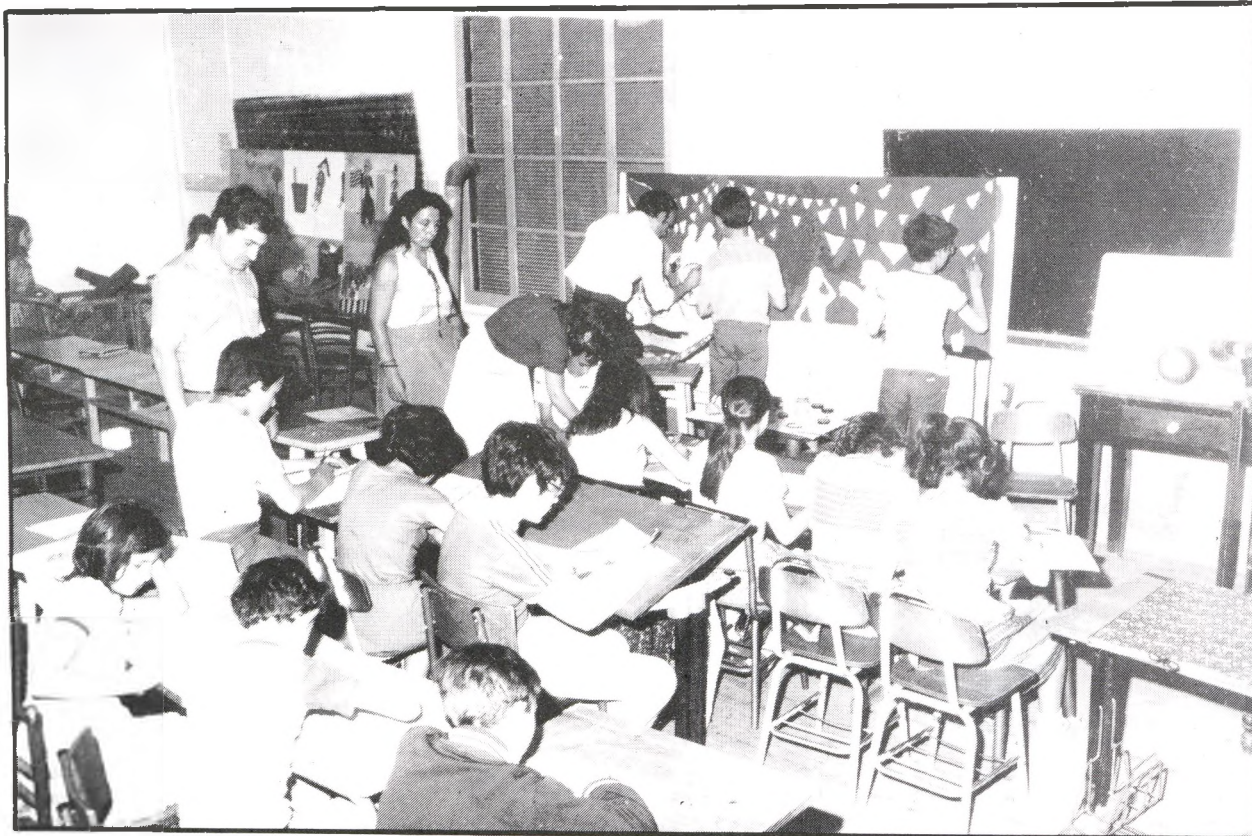

foto Amadeo

Per: Pep BADIA

La creació de l'Escola de Belles Arts ha estat una de les escasses iniciatives lloables de caire cultural que s'ha portat a terme d'ençà l'inici del procés democràtic al nostre poble.

Tret de l'inici esclatant que obtingué, diria gairebé eufòric, en el decurs d'aquest primer curs de tres mesos i mig i escaig, la participació de l'alumnat ha estat en davallada, puig que els cent trenta alumnes inscrits inicialment es transformen en una vintena escassa a finals de curs. Fora

d'aquest fet, l'Escola Municipal de Belles Arts, que està fornida d'un material excel·lent per l'ensenyament del dibuix i la pintura, ha estat creada i si circumstàncies estranyes no ho impideixen, el proper octubre reiniciarà llur activitat acadèmica, la qual cosa possibilitarà l'accés al món de la pintura, en definitiva, a un bon nombre de vilatans conscients i inquietos.

Una mainada amb massa deures per fer

Per tal de realitzar un lleuger balanç sobre a-

quest curs passat, he comptat amb l'aiut dels tres professors de l'escola: Joan Mir, Joan Comas i Nuri Tort.

En efecte, com ja esmentava més amunt, un dels fets més espectaculars succeïts a l'escola en qüestió, ha estat la participació d'un baixíssim nombre d'alumnes en comparació amb els inscrits de bell anuvi. "La mainada tenia d'altres feines a fer, com els deures del col·legi, anar a catecisme, jugar, anar a Petits Cantires, etc., cosa que va sobrecarregar de feina a la mainada -ens raona en Joan

Comas. D'aquesta manera, els més entusiastes a dibuixar foren els que, en definitiva, varen restar fins al final. No obstant, aquest fet no és propi so lament de la nostra escola, sinó que també ha succeït a d'altres escoles de belles arts tot just nascudes", conclou en Joan.

Les causes d'aquesta abència d'alumnat, però, encara va més enllà, segons l'opinió dels professors. "Una altra cosa que hi ha influït, ha estat la gratuïtat del curs, car la mainada s'ho ha agafat més a la lleugera", matitza en Comas. Nuri Tort, però, aconsella que "el proper curs de l'escola s'hauria de pagar perquè els pares es responsabilitzessin més de llurs fills.

Tret d'aquesta vicissituds, els alumnes que assistiren assiduament a aquest curs "llampeç", aprofitaren de debà les lliçons del dia, puix que en un espai de temps tan curt, a més del treball propi de l'escola, participaren a diferents concursos pictòrics esdevinguts el propassat mes de maig, alhora que realitzaven el mural de la Setmana de la Joventut. Sobre els objectius primordials han estat l'enquadre del dibuix, puix que aquesta tècnica està absent a les lliçons dels col·legis, la perspectiva aèria i dels colors i la composició. En definitiva, el curs set intentava desenvolupar les idees imaginatives de l'individu i esforçant-nos que resultés un curs set fonamentalment alegre".

La Comissió no ha treballat de totes totes

Encara que la idea de crear una escola de Belles Arts estava en la ment de diversos pintors locals, qui impulsà definitivament aquesta idea foren una serie d'hilariencs que, juntament amb els professors actuals de

l'escola, visitaren altres escoles de Belles Arts; com la de Sant Joan de les Fonts, que ja havien passat d'ésser una experiència suggestiva a ser una realitat vigent de cara a impartir l'ensenyament pictòric a un alumnat tangible i entusiasta.

Tot aquest interès havia de concretar-se en l'elaboració d'uns estatuts amb els quals pogués regir-se un patronat que consolidaria definitivament aquesta iniciativa a nivell burocràtic.

Fins aquí, doncs, el treball d'aquesta comissió havia estat eficaç i impulsiu. Una vegada emgegada l'escola, sembla ser que la Comissió ha donat per acabada la seva tasca: "La Comissió -comenta en Joan Mir- hauria estat convenient que s'hagués interessat una mica més pel funcionament de l'escola i no deixar-ho tant a la nostra mà, encara que hi hagueren visites, però poques. Per altra part, es va fer massa provisionalment. En lloc d'elaborar uns estatuts, s'anà per començar tot seguit tot quedant els estatuts i el Patronat a zero". Tret d'aquest oblit vers l'escola, els tres professors coincideixen amb el seu a-

graïment "per la confiança depositada per part de la Comissió".

Projectes: massa aviat i escassos

L'octubre, sembla ser, serà quan s'obrirà de bell nou l'escola... si l'alumnat respon mínimament. El que sembla evident, és la pèrdua del caràcter gratuït de què, durant el darrer curs, ha disposat aquesta escola. La quota de la matrícula, segons comentaris fidedignes, pot oscil·lar entre dues i tres mil pesetes el curs.

Per altra part, allò que es refereix als projectes, els entrevistats han considerat que "és massa aviat per determinar-los, encara que tot el que es faci, sempre serà poc", comenten a l'úmisd.

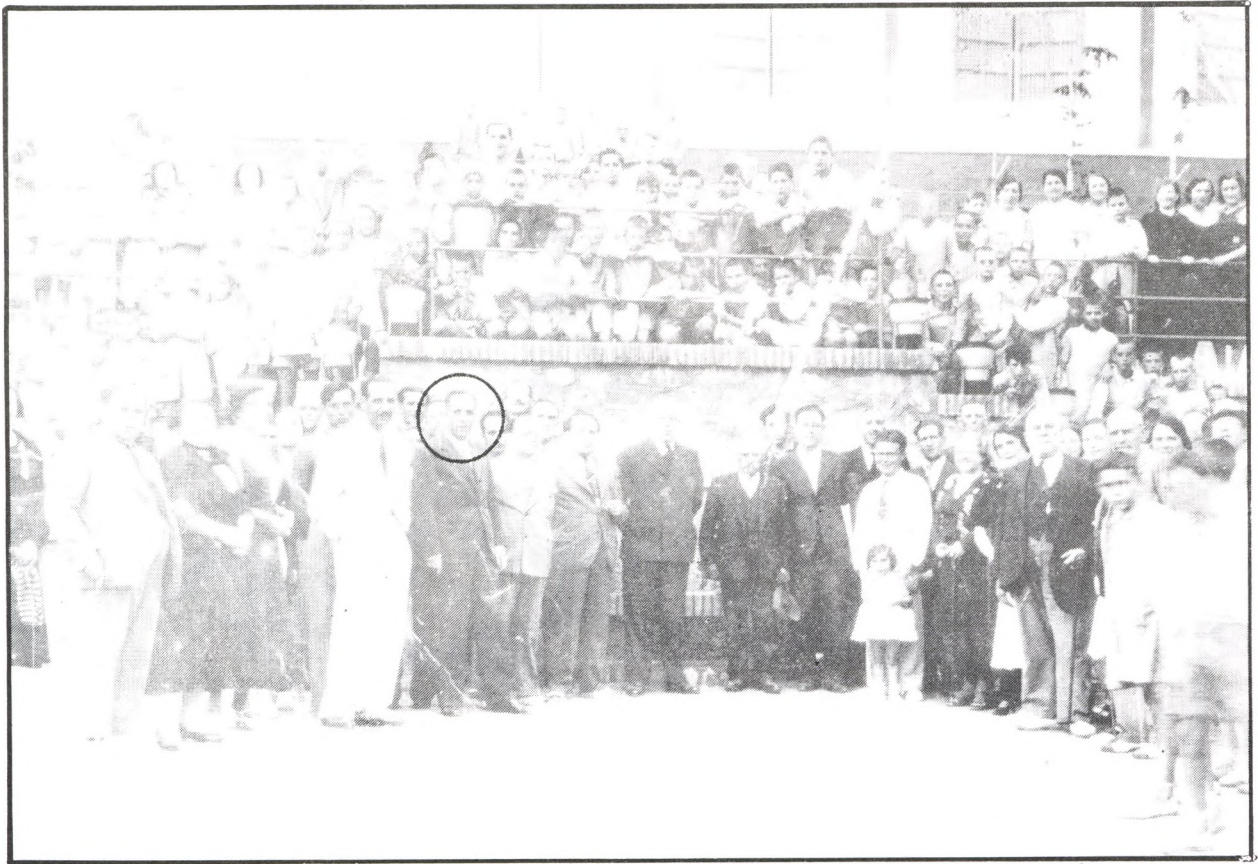
"De cara al proper curs, en primer lloc, s'ha de tornar a engegar el Patronat. S'han de posar les coses seriosament i no com ara que tot anava damunt les nostres espatlles -explica en Joan Mir-. La nostra missió és ensenyar i l'altra gent de vetllar i, entre tots plegats, formar l'equip que necessita aquesta escola de Belles Arts."

CALEFACCIONS

RAFAEL TARRÉS

Montsolis 20, tel 868886
Sant Hilari Sacalm

FREDERIC CULÍ I VERDAGUER

En els tres darrers números de TERRA he parlat dels lletraferits hilariencs Anton Busquets i Punset i Mn. Lluís G. Pons. Canviant un xic de tema voldria parlar avui d'un altre hilarienc insigne que considero d'un gran relleu:

Frederic Culí i Verdaguer.

MUNICIPALISTA I HOME PÚBLIC.

Si bé podem parlar de Frederic Culí com a "figura local" pel seu naixement a Sant Hilari l'any 1890 no és així pel que fa a la seva projecció política i intel·lectual que, lluny de localisme, assolí una gran volada. Frederic Culí tingué una destacada actuació com a advocat municipalista, especialista com era en dret municipal i com a professor a l'Es-

cola de Funcionaris de la Mancomunitat de la qual seria després director, durant la guerra. Els temes de la vida local, sobretot l'autonomia i la descentralització dels municipis, foren qüestions que l'obsidiren al llarg de tota la seva vida i sobre els quals escriví extensament. En la seva tesi doctoral (LES MANCOMUNITATS PROVINCIALS, Barcelona 1915) ja tractà profusa-

ment aquesta temàtica. En ella es manifestà contrari a l'organització tradicional dels municipis i defensà els principis associacionistes i descentralitzadors com a models dinàmics per a una gestió municipal autònoma i eficaç. Aquesta idea central la desenrotllà més tard en el seu llibre EL MUNICIPI MODERN (Enciclopèdia Catalana, vol. X, 1919) on tractà a fons el tema

de la municipalització de serveis i la mancomunitat de municipis, teories, teories avui posades en pràctica amb resultats tan magres, almenys a casa nostra i pel que fa a la Mancomunitat Montseny-Guilleries. Frederic Culí coneixia a la perfecció els mètodes de gestió del consell municipal d'anglès i del "manager-president" americà i entre ambdós intentà de cercar un estil intermedi. Allò que sí atacà sempre fou la figura de l'alcalde representant governatiu pel que comportava de noció de govern massa lligada al concepte de "sobirania". Diu a EL MUNICIPI MODERN (pg. 83) que "el mot sobirania passa una fonda crisi i la noció de govern origina noves situacions...". És, doncs, a partir de la seva idea de descentralització de poder que pugna ardiament per tal de substituir l'element polític en la gestió municipal i introduir l'element tècnic com a garantia d'eficàcia governativa. Aquest és un concepte que, a nivell de municipi, resoldria avui per avui molts problemes si fos aplicat rigurosament. Per a Frederic Culí sota la màgia del mot "sobirania" s'hi amagava en realitat l'acció de govern de la minoria i dels poderosos. I, en canvi, el municipi és per a ell una "consciència col·lectiva" i una veritable "democràcia en activitat". Voldríem tenir espai suficient per tal de comentar tots els aspectes de què tracta en EL MUNICIPI MODERN perquè, tot i que l'obra ja té més de seixanta anys, ens fa l'efecte que en molts aspectes té encara una absoluta vigència i que possiblement encara avui fóra útil a molts regidors municipals.

Vull esmentar encara

l'èmfasi que Frederic Culí posa en la necessitat d'assolir una hisenda pròpia per tal d'endegar l'obra municipal. Aquesta hisenda, autònoma i independent de l'estatal, és per a Culí l'eix vertebrador de la vida del municipi i és ella la que potencia l'acció de govern i la capacitat de gestió municipals. Aquesta qüestió Culí la tractà àmpliament a la seva ponència LES HISENDES MUNICIPALISTES al I Congrés Municipalista Català celebrat a Barcelona l'any 1933.

Cal esmentar encara l'activitat de Culí com a secretari de l'Associació Protectora de l'Ensenyança catalana i de l'Acadèmia de Jurisprudència i de Legislació de Catalunya. Fou també un dels fundadors i col·laboradors de la revista "Catalunya Municipal" (1933). Nacionalista convençut milità en la "Unió Catalanista" i col·laborà en els periòdics nacionalistes "La Nació" i "La Tralla". Tingué també el càrrec de Director General del Timbre.

FREDERIC CULÍ, HILARIENC DE COR

Hom podia pensar que, després d'aquest 'curriculum' i de l'activitat que pressuposa, Sant Hilari era per a Frederic Culí el record llunyà del seu poble natal i prou. I no fou així. La seva família hi restava vinculada (hi resta encara) i ell mateix s'hi sentia estretament lligat no amb el lligam nostàlgic del qui hi torna cada any a passar-hi l'estiu sinó amb el vincle autèntic del qui sent i viu la problemàtica del seu poble. Això, d'altra banda, en un home com Frederic Culí tan interessat per la temàtica municipal no havia d'estranyar. La seva ciència sobre la ges-

tió municipal podia tenir aquí una aplicació pràctica. I, en efecte, no hi escatimà esforços que traduï en consells i orientacions de tota mena i en valuoses gestions personals sempre que féu falta.

Hom s'admira encara avui dels projectes que a nivell municipal (carrers, escoles, pavellons per a colònies, etc.) es dugueren a terme amb èxit durant els de pre-guerra. Una figura capdavantera en aquesta tasca fou sens dubte l'alcalde Narcís Corbera (quan li serà oficialment reconegut?) i els membres del seu consistori. Però a la reraguarda, amb la discreció pròpia dels savis, hi havia en Frederic Culí. Aquesta és una veritat que ni tan sols ara no són capaços de negar els qui el conegueren i se li enfrontaren políticament. I ho dic perquè ho he constatat. Però si això no basta hi ha el testimoni fefaent de les actes de les sessions municipals d'aquella època algunes de les quals l'Àngel Serradesanferm ha extractat i que jo utilitzo. A l'acta del 5 de desembre de 1933 s'expressa la satisfacció del poble per l'eficàcia de les gestions del seu "fill predilecte" en la sfaltament de travessies de carreteres de la vila i en aprovació d'un projecte d'escoles.

En la sessió del 16 de febrer de 1934 es discuteix la declaració oficial de "fill predilecte" de la vila de Frederic Culí. S'addueixen alguns arguments per tal de justificar aquesta decisió i es destaca la seva actuació en la promoció del poble i del nom de Sant Hilari, en la construcció dels pavellons de l'Ajuntament de Barcelona (incautats després de la guerra per "Falange Española"), l'assoliment d'una important subvenció per a la construcció de les escoles gra

(ve de la pàg. 31)

duades, l'asfaltat del tram de carretera que va de Sant Hilari a la Font Picant, etc. La "minoria i l'oposició" accepten la proposta i es decideix, també donar el seu nom a un carrer de la vila. Es dona el nom d'Avinguda de Frederic Culí al passeig de la Font del Cirerer. El 20 d'abril de 1934 se li tributa un homenatge per la seva ajuda en tirar endavant el projecte de les Escoles Municipals (després "Escuelas Nacionales"). En aquest homenatge li féu lliurament d'un pergami el mestre Marià Hervàs (quin dels seus alumnes el reivindicarà?) i es col·locà una placa de bronze a la façana del cal Xic (propietat de la família Culí). Una revisió més acurada de la documentació municipal d'aquella època ens donaria encara més testimonis per a reivindicar avui la figura de Frederic Culí. Hi ha el testimoni encara, a més a més, de molts hilariencs que el recorden amb admiració i que, pel fet d'haver-lo vist i tractat, en poden exigir una reivindicació. Ja que ells no ho fan, ho faig jo que tot i que no l'he conegut sé de la seva vàlua intel·lectual a través de la seva obra escrita i la seva vàlua humana i de solidaritat a través de les seves obres que, a despit del temps i de les vicissituds polítiques, encara perduren en el nostre poble. Si oblidem la figura de Frederic Culí, i d'altres, ara, que ens és possible de reivindicar-les, és que tenim mala memòria. ●

Francesc DANÉS

ninotaires
de casa

Les vacances estiuenques d'en Jordi a Sant Hilari.

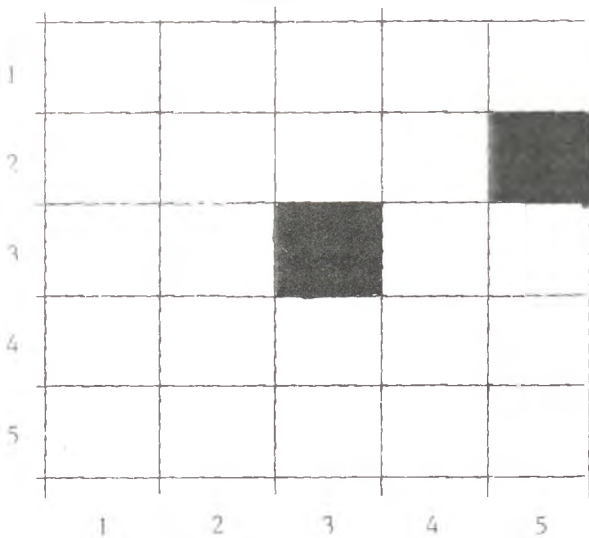
Hotel Ripoll

C/. Vich, 26
☎ (972) 88 80 25

Sant Hilari Sacalm

ENTRETENIMENTS

ENCREUATS

HORIZONTALS:

1.- Tombar. 2.- Famella de l'ós. 3.- Nomenclatura d'un element químic; So que produeix un recent nascut. 4.- Haver. 5.- Cadascún dels menjars diaris (plural).

VERTICALS:

1.- És difícil. 2.- (a l'inrevés) Rumia. 3.- Servei: Dues vegades aquesta síl·laba apareix la paraula que significa la cançó amb la qual s'adorm un nen petit. 4.- Utensili. 5.- Vocal; Metall preciós (plural).

És veritat o mentida?

- El valencià és un dialecte del castellà?
- La màquina d'escriure va ser inventada per Guttemberg?
- El primer emperador romà va ser Octavi August?
- La Diada Nacional de Catalunya és el 18 de juliol?
- "El Cara Al Sol va ser inventat pels esquimals?
- La llengua xinesa està composta per uns 50.000 caràcters o lletres?
- Cal tenir 2000 metres de llibres per a ser cult?

JEROGLIFIC

Ja has resolt la investigació?

Què me'n dieu d'aquest joc de paraules?

Quan més estudio més sé,
quan més sé més ignoro.
Quan més ignoro menys sé,
pertant,
quan més estudio menys sé.

ió al número 16 de TERRA:

Bercoc, Pruna, Taronja, Presec i Poma

B) Horitzontals: 1-escric, 2- na; Ota 3-nu; un 4- passar 5-estarà

Verticals: i-en; pà 2-sanar 3-c; usa 4- or; 5-Sauti 6- caure

B) fes l'amor i no la guerra

ESPECTACLES

CINEMA TIVOLI

agost

15 i 16

"El Libro de la Selva".
USA, Color. Walt Disney

22 i 23

"L'Home Elefant". Blanc i Negre. USA. Amb Anthony Hopkins, John Hurt i Anne Bancroft. Director: David Lynch

29

"El Vicari d'Olot". Color. Catalana. Amb Enric Majó, Joan Monleón i Ma. Amelia Campmany. Director: Ventura Pons.

30

"El Lago Azul". USA. Color. Amb Brooke Shields, Christopher Atkins, Leo Mackon. Director: Kandal Kleiser

31

"Avalancha". USA. Color. Amb Rock Hudson, Mia Farrow i

Rober Forster. Director: Corey Allen.

setembre

6

"Jo impongo mi ley a sangre y fuego". Francesa. Color. Amb Jean Paul Belmondo, Marie Lafret, Georges Geret. Director: Georges Lantner.

11

"La guerra de los niños". Espanyola. Color. Amb Parchis, Rodrigo Valdecanto, Manuel Alexandre, Ricardo Merino. Director: Javier Aguirre.

13

"Yo hice a Roque III". Espanyola. Color. Amb Fernando Esteso i Andrés Pajares. Director: Mariano Ozores.

AGOST

Dia 19: Festa Major del barri del Serrat.

Dia 20: 10 nit, sardanes a Pça. Verdaguer a càrrec de la Cobla Genisenca.

Dia 21: 10, 15 al temple Parroquial, actuació de la Polifònica de Girona.

Dia 26: Festa Major del barri del Petrinxol, a les 10 nit a càrrec del grup Genion's

Dia 27: a les 10 nit al Passeig de la Font Vella,

amb la Cobla Genisenca.

Dia 28: inauguració de les reformes de l'Ajuntament.

A les 10 nit, havaneres i rom cremat per a tothom.

SETEMBRE

Dia 3: a les 10 nit, sardanes a la Pça. Grivolosa, amb la la Cobla Genisenca.

Dia 11: Diada Nacional de Catalunya. 7 tarda, audició de sardanes Pça Verdaguer amb la Cobla Ciutat de Girona.

EXPOSICIONS

REALITZADES I

EN PROGRAMACIÓ

ESTIU - 1981

CARLES PUJOL RIUS
pintura 24-VII al 31-VII

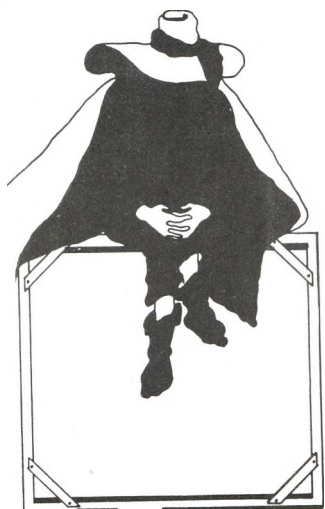
ANGELA MUNIAIN
pintura 1-VIII al 9-VIII

JOAN COMAS
pintura 10-VIII a 16-VIII

ANGELA VALLS
tapissos 17-VIII a 23-VIII

MARIA CLIMENT
pintura 24-VIII al 30-VIII

JESUS PARERA
pintura 31-VIII al 6-IX

BIBLIOTECA

Novetats

"LA CAIXA"

MES JULIOL-AGOST

Barruti, Mila-LES FIGURES DEL PESSEBRE POPULAR
AMADES, Joan-REFRANYS PERSONAL FOLCH I GUILLEN, Ramón-LA VEGETACIÓ DELS PAISOS CATALANS
EL LLIBRE DE LES HERBES
COTSINA, Ramón-PRAT DE LA RIBA
RECONSTRUCTOR DE LA NACIONALITAT
DAMAU, Josefina-PAU CASALS
L'HOME DEL VIOLONCEL
ALBÓ, Núria-DESENCIS
RODORÉDA, Merce-LA PLACA DEL DIAMANT
WEST, Morris-EL ABOGADO DEL DIABLO
ONETTI, Juan Carlos-TIERRA DE NADIE
ARRIAGA, José Luis-DICCIONARIO DE MITOLOGIA

DELINCUENCIA

JUVENIL EN LA
SOCIEDAD DE
CONSUMO

Autor: Ciriaco Izquierdo

El fenomen de la delinqüència juvenil s'estén des dels racons més allunyats de la ciutat fins als suburbis de les grans urbs. És quelcom que inunda totes les capes socials. Tràfic de drogues actes de terrorisme, violacions, assassinats...

El més tràgic és que la delinqüència va augmentant i cada vegada és més baixa l'edat dels delinqüents.

És la societat i principalment en la família on recau la responsabilitat de formar en el seu si les condicions afectives adients pel normal desenvolupament de la personalitat de l'individu i en el seu cas, la correcció de la seva desviació.

DOLORS

MÚSICA

L'associació "Els Amics de la Música" de Sant Hilari Sacalm, organitza des de fa quatre anys, una sèrie ben selecta de concerts durant l'estiu.

Per a la present temporada estiuenca ha programat les següents activitats musicals, que creiem d'una extraordinària qualitat.

S'inaugurarà la temporada a càrrec del conjunt "Veus de Besalú", amb una cantada d'Havaneres, al local de la Cooperativa, el nombrós públic que omplena la sala aplaudeix llargament les diverses interpretacions de la Coral.

El dia 22 de juliol, concert per l'Orquestra de Cambra d'Acordieons de Barcelona, al Temple parroquial.

La nit de Sant Jaume tindrà lloc un concert de guitarra clàssica, a càrrec dels intèrpretets coneguts internacionalment: Rugo Rompa, holandès, Kees Zonneveld, també d'Holanda, i Filippo Cailotto, italià.

El dia 1 d'agost, concert de jazz, a càrrec del Col·lectiu de Música de la Jazz Cava, de Terrassa, en el marc del Casal dels Avis, fa poc inaugurat.

Per al dia 12 d'agost, està programat un recital de música, que correrà a càrrec de professionals del piano, del violí i de l'orgue.

I finalitzarà la temporada musical d'estiu, amb el concert a càrrec de la Coral Polifònica de Girona.

La vila de Sant Hilari pot oferir als veïns de la població i als estiuejants que ens visiten un progrma musical d'aquesta categoria gràcies a l'interés i suport de la Caixa de Pensions, com també de la Diputació de Girona i de l'Ajuntament i a l'entusiasme de "Els Amics de la Música" de la nostra Vila.

Els Amics de la Música

CUINA

OCA AMB PERES

(a l'estil de Salt)

Ingredients per a 6 persones.

1 oca d'1.800 grms.
6 peres grosses
2 cebes
50 grms. de pinyons
100 grms. de panses
3grms. d'all
1 fulla de llorer
2 tomàquets grossos
6 cullerades de llet
1 litre d'aigua
1 got d'anís
50 grms. de sucre
150 grms. de llard
sal i pebre.

Netegeu bé l'oca i poseu-hi sal i pebre. Poseu-la al forn amb la ceba, al llard, el llorer i l'all, deixeu-ho coure.

Apart feu un sofregit amb l'altre ceba tallada ben petita i una mica de llard; quan es posi una mica rossa hi afegiu els tomàquets. Peleu les peres i bulliu-les. Afegiu a la cassola del sofregit la llet, els pinyons, l'anís i les peres amb una mica de líquid del seu bull. Talleu l'oca a trossos, la poseu en una cassola i poseu-hi tota la salsa de l'altra cassola. Feu bullir les panses amb una mica de vi dolç i les hi afegiu.

I per fi, amb el sucre i una mica d'aigua feu un caramel i afegiu-ho a la cassola.

ÀNEC ROSTIT DE FESTA

MAJOR

Ingredients per a 6 persones.

2 ànecs mitjans
1 ceba
1 cabeça d'all
200 gr. de llard
1 cona de conyac
1 cona de vi ranci
20 ametlles
20 avellanes
sal i pebre
Un ramet d'herbes amb:
llorer
farigola
pastenaga
orenga

Talleu l'ànec a trossos. Amenieu-lo amb sal i pebre i poseu-ho en una cassola tanada. amb el llard a foc, fent que es vagi coent poc a poc. Afegiu-hi la ceba, l'all i les herbes. Ho aneu tombant i hi afegiu el conyac i el vi ranci. Poseu en un morter les ametlles i les avellanes, picqueu-ho bé i afegiu-ho a la cassola perquè es continuï fent a foc suau.

Quico BRUGUÉS

Juliol

NATXAMENTS

5 Daniel Martí i Rutllan
12 Francesc Xavier Ramón i Vila
20 Jordi Vilà i Vilamala
20 Marta Moner i Ferre
29 Josep Ma. Vilamala i González

DEFUNCIONS

12 Maria Ridorsa i Barnils

DEMOGRAFIA

Agost

DEFUNCIONS

8 Carmen Mayargo Expósito

NI CINC PELS TRASPASSOS

El futbol és l'esport de més relleu al nostre poble, com crec que a la majoria de pobles, ja que és un esport que arrossega molta afecció.

Com sigui que m'he compromès a parlar del futbol a la Revista TERRA que surt cada mes, procuraré donar tota la informació que sàpiga i agrairé que si hi ha alguna persona que tingui interès a posar-hi alguna informació faci ella mateixa el article o m'ho comuniqui que amb molt de gust inclouaré l'informació dintre del resum que faré cada mes. Volria que quedés clar que a la revista TERRA, tothom hi pot escriure, i quantes més notícies hi hagi millor, i quan es parli de l'esport a Sant Hilari, es faci un resum de tots els esports (Atletisme, Pesca, Caça, Petanca, etc.), per això, crec que interessa que surti un responsable de cada esport, i o bé es posi en contacte amb mi o bé faci ell mateix l'article i el signi amb el seu nom, però que a la revista TERRA, els lectors hi poguem trobar informació de tots els esports.

Aquest mes parlaré de futbol, ja que és l'esport que conec més a fons, iestic al corrent de gairebé totes les novetats. Destacaria que es planifica la propera temporada 1981-1982, i crec que molt encertadament, doncs va celebrar-se una Assemblea Extraordinària de la Nova Junta, i es va ressaltar la gran tasca que es vol continuar en el Futbol Base. Crec que això és molt important, i per desgràcia no s'acostuma a donar el valor que té aquesta mainada que comença sigui a jugar a futbol o practicar qualsevol esport. La nova Junta ha posat com a Coordinador del Futbol Ba-

Equip de futbol caganius del C.E. Sant Hilari que guanyà un campionat al camp del Júpiter.

se Hilarienc en Jaume Cuadras, el qual ens ha informat que ja té els col.laboradors que faran una tasca sacrificada i contribuiran a que vagin pujant futbolistes. Dels Juvenils s'en cuidarà en Ramón Brugués i l'Albert Homs; dels Infantils en Joan Miralpeix i una altre persona que encara no se sab del cert; dels Alevins en Josep Puigderrajols, l'Angel Llopis i l'Antoni Garcia Gruanyas; finalment dels Benjamins i Pre-Benjamins en Ferran Beules, en Josep Brugués, en Ramón Valls i algun altre. En Jaume Cuadras vetllarà perquè tot marxi bé, i creiem que està molt ben estructurat, no cal dir que desitgem sort a tots els tècnics i jugadors, ells són el futur del futbol hilarienc.

Els desplaçaments del futbol base, es faran mit-

jançant els cotxes dels pares de la mainada i d'aficionats que hi vulguin col.laborar; en Jaume Cuadras haurà de buscar les persones que ajudin en aquesta tasca; és d'esperar que entre tots es pugui repartir i es faci de gust.

Per la Festa Major podem avançar que hi haurà Torneig d'Infantils. L'Ajuntament donarà un trofeu i 15 Medalles a l'Equip guanyador.

Parlant del primer equip dir que es va participar al II Torneig de l'Amistat amb motiu de la Festa Major d'Espinelves, i el Sant Hilari (integrat totalment per jugadors de casa) va proclamar-se campió en guanyar a l'Arbúcies per 6 gols a 0. En Carles Reixach va entregar els Trofeus d'aquest Torneig i va fer el xut d'honor. El nostre jugador Rojas i en Ba-

REALITZATS

yés de l'Espinelves foren els màxims golejadors amb 4 gols. L'Espinelves va quedar tercer en guanyar al Viladrau per 4 gols a 2.

La nova Junta va anunciar que creuen just que els jugadors de casa tinguin una Mensualitat a part de les primes, i es donaran 10.000 pessetes als casats i 5.000 als solters. Els desplaçaments del primer equip es faran en autocar. Els Carnets de Soci seran de 4.000 pessetes (a pagar en 2 parts).

La Junta organitzarà molts actes a fi de recaudar fons pel futbol.

Aquest any el nostre equip jugarà a la 29 Regional però en un grup en el qual solament hi haurà 6 equips gironins. Els equips que formen el grup són els següents: Vidreres, La Celler, Cassà, Sils, Tossa i Sant Hilari, de la província de Girona, i Parets, P. Nuevo 78, Tiana, Turó M., Mollet, Palafolls, Fliselina Mollet, Vilassar, Cardedeu, Bellavista Milán i Vilamafor de la província de Barcelona. El nostre equip jugarà primer partit a casa amb el Fliselina Mollet el proper dia 13 de Setembre.

La Junta va informar que els traspassos de Porta al Girona i Comas a l'Arbúcies no han suposat en principi cap compensació pel Club. ●

Salvador CLOS

Petanca a la Font Vella

El passat 19 de juliol es va celebrar al paratge de la Font Vella, la VII competició provincial de Petanca participant hi 62 tripletes de gairebé tots els Clubs fedets de la Província.

Degut a la manca de jugadors juvenils i infantils, els pocs equips que hi havia varen jugar junt amb els seniors i dones.

Els millors classificats varen ser els següents:

Seniors-Juvenil GENERAL

- 1er. Garcia-Conejero-Isidro (G. Sàbat)
- 2on. Grau-Raset-Sala (Sant Hilari)
- 3er. Bautista-Cot-Anton (Montilivi)

CONSOLANT

- 1er. Arroyo-Sánchez-Jimenez (G. Sàbat)
- 2on. Garcia-Gonzales-Jimenez (G. Sàbat)
- 3er. Morales-Oliveira-Duran (Salt)

Dones-Infantil

- 1er. Zafra-Serra-Pibernat (Montilivi)
- 2on. Blaquez-Marradon (G. Sàbat) Fernandez
- 3er. Salib-Navarro-Medina (G. Sàbat)

Especial

- 1er. Carreras-Ripoll-Linares (Sant Hilari)
- 2on. Miralles-Gotarro-Rosas (Cassà)
- 3er. Teixidó-Blanquerna (Cassà) Pallarols

Club Villaret, campió de la I Lliga de futbol sala

Després de moltes vicissituds acabà la I Lliga de Futbol Sala; semblava que el temps no permetria acabar-lo, però varem poder jugar tots els partits i la classificació va quedar definitivament com segueix:

- 1.- Club Villaret
- 2.- Villaret Juniors
- 3.- T. Johil (impremta)
- 4.- Roger de Flor
- 5.- Cosmos
- 6.- Placeta
- 7.- L'Espelma
- 8.- I. Duran
- 9.- Trumphess
- 10.- Joventut Sant Hilari
- 11.- Esports Serras

Crec que podem dir que el resultat de la I Lliga ha estat un èxit, tant en participació, que ha mogut un centenar de nois, com pel que fa a esportivitat ja que no hi ha hagut incidents importants i els equips esperen poder tornar ben aviat a aconseguir que la II Lliga de Futbol Sala sigui una realitat.

Nota: El Club Villaret va comunicar en el sopar d'entrega de premis, la inauguració del camp nou de Futbol Sala, amb les mides reglamentàries, i va dir que es faria el possible per tal que la inauguració pogués fer-se aquest agost. ●

Teti SERRAS

- Durant la visita que efectuà aquest mes d'agost a Sant Hilari l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, En Josep Maria Cullerell, per a inspeccionar l'estat de les carreteres hilarienes, aquest assegurarà que el proper mes de setembre s'iniciarien els treballs de la variant d'Arbúcies amb un pressupost inicial de 80 milions.

Aquesta excursió realitzada per tres muntanyencs hilariencs el propassat juny als Alps, s'emmarca en el context global del muntanyisme al nostre poble. En aquest sentit, doncs, la progressiva evolució que han anat adquirint diversos muntanyencs en el decurs del darrer any, es veu culminada en aquesta destacada sortida al cim més alt d'Europa: el Montblanc.

HILARIENCS AL CIM

Després d'haver arribat als cims més alts de Catalunya i de la resta dels Pirineus, els objectius es fixaren en els Alps, i més concretament en el Mont Blanc, el cim més alt d'Europa, que s'alça a 4807 m. sobre el nivell del mar. Malgrat no ser gaire difícil, la seva majestuositat atrau el muntanyenc.

El 17 de juny marxarem de Sant Hilari en Ramonet, en Pep i jo, cap a França, i a les 9 del matí del 18 ja érem a Gervais, poble des de on iniciarem l'ascensió. El temps era dolentíssim: boira, neu, fred, ... però, malgrat això i tal i teníem previst, passarem la nit del 18 al refugi de Gouter, situat al cim de l'agulla del mateix nom (agulla de Gouter). Tot això ja ens donava unes altres sensacions de les que podíem trobar als Pirineus: grans "couloirs" (pales de neu immenses), glaceres de quilòmetres de llargada formant séracs (torres de gel) impressionants, i l'agradable sensació de sentir nos més alts, més enllà...

tant, que degut a això, físicament sentíem un cert mal de cap. Però, al nostre costat s'hi alçaven aquelles maravoloses muntanyes, blanques de neu, aixecada pel vent que les envolta, misterioses per la boira gris.

A les 8 ja vàrem anar a dormir, aixecant-nos a les tres de la matinada. Després d'omplir una mica l'estomac i després de calçar-nos els crampons, començàvem a enfilarnos cap a "Dôme de Gouter", cim de 4300 m., situat ben bé al davant del Mont Blanc.

La lluna plena ens acompanyà fins que el sol sortí. No hi havia un davant de finit dels que érem: anàvem alternant entre nosaltres la recerca del camí vers l'objectiu: Mont Blanc.

A les 5 arribarem a la "Dôme de Gouter". Començava a clarejar i el Mont Blanc apareix majestuosament davant nostre. Del mar de núvols sobresortien les puntes dels cims de més de 3500 m. Nosaltres érem damunt d'ells.

Ara començàvem a pujar per una estreta aresta i per

penjades cornises, el caminar començava a ser molt esgotador, el fred feia que el pas samuntanyes es cobrís d'una fina capa de gel. Eren moments plens de vida: sens dubte ens sentíem viure amb gran intensitat. Poc a poc vàiem com el nostre somni es realitzava. Per arribar al cim calia travessar una finíssima aresta gelada, a la dreta, un abisme de 2000 m. perdut en un mar de núvols i a l'esquerra l'immensa galeria dels "Grands Moulets" que s'esten des del Mont Blanc fins gairebé Chamonix. A dos quarts de nou arribem al cim. No ens ho acabem de creure... Una cordada d'altres manys que venia darrera nostre ens feren una fotografia a tots tres junts enlairant la senyera; des del cim es fruïa d'una encisadora vista, nous somnis com el Cerví, Monte Rosa, Aiguille Verte, etc., ens mostràren la seva velleïosa, l'Aiguille du Midi, com totes les de Chamonix, restava petita als nostres peus, malgrat les nostres ganes no poguérem gaudir gaire estona d'aquell fascinant especta-

Joan Cardona, ramonet i Pep
Permanyer, al cim del Montblanc

El MontBlanc vist des de Chamonix (a la
dreta ,la Dome de Gouter)

MÉS ALT D'EUROPA

cle; el vent bufava molt fort i començàvem a tenir problemes a causa del fred regnant. Èrem a 4000 m. més enlaire que Sant Hilari, punt culminant del nostre retorn.

Joan CARDONA

El MontBlanc des
de la Dome de Gouter

"El camí al cim és, com el camí vers un mateix, una marxa en solitari".
(A. Gozna)

CINEMA TIVOLI

PROGRAMACIO DE FESTA MAJOR

Dissabte 29, tarda a les 5 i 7; nit a les 10,30

DONDE HAY PELO HAY ALEGRIA!!

EL VICARIO DE OLOT

Joan Montleón
es el Monseñor

Maria Santpere
es la Madre Bigotes

ma Quirèlia Capmany
es Filomena el ama

Rosa Ma Sarda
es la puta Ramoneta

Marina Rossell y Núria Jellu
son las Beatas

Enric Lloja Majó

UNA PELICULA DE VENTURA PONS - ESCRITA POR EMLI TEIXIDOR - PRODUCCIDA POR PC TEIDE / PROFILMAR PC / COP NOU / GERMINAL

PROFILMAR PRESENTA

Diiumenge 30, tarda a les 5 i 7; nit a les 10,30

EL LAGO AZUL

Dilluns 31, tarda a les 5 i 7; nit a les 10,30

Un paraíso de invierno se convierte en una pesadilla de destrucción

ROCK HUDSON
MIA FARROW

AVANCHA

CON **ROBERT FORSTER**
JEANETTE NOLAN • RICK MOSES

Guion de CLAUDE POLA y COREY ALLEN
Adaptación de FRANCÉS DOEL
Dirigido por COREY ALLEN
Producido por ROGER CORMAN